

AVE MARIA

MAJEVA

IZDAJA

MAY

1939

E. Martini

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —
Upravništvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik
REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.
1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAS LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Majniška štev. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V MAJNIKU

Fr. Martin

DA bi nas prebl. Devica Marija, Pomočnica kristjanov, varovala, je splošni namen meseca majnika. Prav, da nam je priporočan ta namen ravno ta mesec, ki ga posvečujemo svoji nebeški Materi in tudi obhajamo praznik Marije Pomagaj. Lažje bo nam spominjati se ga večkrat med mesecem, posebno ker bomo Marijo vsak dan častili s prelepo šmarnično pobožnostjo ter se bolj goreče k njej zatekali na pomoč v dušnih in telesnih zadevah. Kar skoraj nevede bomo lahko molili in se žrtvovali za mesečni namen, kajti v naši pobožni naravi je že, da se Mariji zatekamo v varstvo.

Namen tega meseca je pa res velikega pomena. Gotovo so rajni sv. Oče Pij XI. mislili na žalostne svetovne razmere, posebno na nevaren položaj sv. Cerkve v nekaterih deželah. Zdaj je namreč čas, da Marija izkaže svojo moč nad močmi teme, ki tako divje besne proti Cerkvi dandanes. Misli se nam koj obrnejo nazaj na one čase v srednjem veku, ko je Marija čudežno branila krščanstvo v Evropi pred Turki. Od tedaj so namreč Marijo zvali "Pomočnico kristjanov". Zatorej tudi praznik Marije Pomočnice kristjanov 24. maja. Zdaj ko je svet tako napolnjen s hudobijami, se znova obračamo na svetlo morskno zvezdo, našo voditeljico, naj nas ohrani, ne samo posameznike, marveč vso človeško družino, v pravem miru Kristusovem.

Sv. Cerkev se že dolgo bojuje predvsem zoper komunizem, ki preti ne samo nje, ampak

sploh vsaki veri v Boga. Ljudstvo navadno ne opazi hudičevega delovanja komunizma, ki je pravi volk v ovčji obleki. Ljudje vidijo le ovčje obačilo, volka pa ne zapazijo. Vendar je ta volk že večkrat pokazal svoje grde strupene zobe in črne satanske kremplje, četudi nehote. Tudi tu v Ameriki smo ga že srečali. Med nami večinoma neopažen preži na svoj plen. Vemo, koliko nepopisne škode je že napravil drugod, in zato kličimo Marijo na pomoč, naj nas, svoje ljubljene otroke, obvaruje pred rdečo peklenško četo. Saj e Marija zaščitnica Združenih držav. Ona naj nas varuje in vodi, posebno pa želimo njeno pomoč vsem našim voditeljem, državnim in cerkvenim. To je pa naša molitev tudi za vse ljudi na celem svetu. Ves svet trpi, ne samo od komunizma, marveč od mnogih drugih vzrokov. Torej: "Pod tvoje varstvo pribеžimo, o sveta božja Porodnica..." Skupno s sv. Očetom Pijem XII. zakličimo: Daj nam Kristusov mir!

Misijonski namen: Da bi se povečalo število katoliških misijonarjev na Angleškem. Tak namen je morda nepričakovan. Poprej morebiti, da bi se število katoličanov sploh povečalo med Angleži. Toda vseeno je namen izvrsten. Da ima narod veliko število misijonarjev, je častno. Bog čast skazuje tistemu, ki ga izvoli za službo v misijonskih deželah. To čast uživajo mnoge dežele v Evropi, kakor tudi tu na zahodnem delu sveta. Angleška pa je bolj v oza-

dju, ko se primerja z drugimi narodi. Kolikokrat se bere v misijonskih listih o misijonarjih na pr. iz Francije, Nemčije, Italije, itd., ampak o angleških misijonarjih se bolj redko sliši. Združimo tedaj svoje molitve z Materjo Cerkvijo, da bi Bog večkrat položil svojo roko na glavo angleškega duhovnika ter ga odločil za misijonsko delo, naj bo že kjer hoče.

Gotovo je zanimiv položaj Cerkve na Angleškem. Število katoličanov je kajpada primeroma majhno. Toda to število leto za letom raste, ne kar čudežno seveda, ampak počasi, a vendar gotovo, neprestano. Opozoriti pa je

treba, da so spreobrnjenci večinoma iz višjih, bolj izobraženih slojev. Oni do dna preštudirajo vsa vprašanja o Cerkvi, dokler niso prepričani, da jo je res Bog ustanovil in je torej edina prava Cerkev. Taki ljudje pa navadno potegnejo s seboj mnogo drugih. Rast Cerkve v Angliji nas veseli. Izgubljene ovce se vračajo nazaj k dobremu Pastirju. Če je želja sv. Cerkve potemtakem, da bi več misijonarjev izhajalo iz Angleške, je tedaj tudi njena želja, da bi število katoličanov sploh naprej raslo. Če je veliko katoličanov, se lahko pričakuje tudi več misijonarjev.

V SPOMIN RAJNEMU SV. OČETU PIJU XI. IN V POZDRAV NOVEMU SV. OČETU PIJU XII.

P. Evstahij.

ZA MIR NA SVETU STE ŽIVLJENJE DALI,
NAŠ OČE IN PASTIR, ENAJSTI PIJ!
ZA VAMI VERNI VSI SMO ŽALOVALI — —
ODŠLI STE . . . ZDAJ VAS KROG VESOJNI HVALI:
"BIL VELIK JE — PO DELIH GOVORI,
SIJAJNI ZGLED V SODOBNI MRAK ŽARI —"

HVALEŽNO JE MOLILA CERKEV SVETA,
ŽELELA DUŠI BLAŽENO NEBO;
TJA KLICALA: NASLEDNIKA — OČETA
NAKLONI, DA RESNICA RAZODETA
ZASIJE ZEMLJI Z NOVO V NJEM MOČJO,
DA POT BO KAZAL Z BLAGO NAM ROKO!

GOSPODU HVALA! — NOVA SIJE ZARJA,
OČETA SVETEGA IMAMO SPET!
NAJVISHI DAL JE DRUGEGA KRMARJA,
DA VODIL CERKEV BOŽJO SRED VIHARJA,
DA ČEDNOSTI GOJIL BO JASNI CVET . . .
OHRANI BOG GA NAM DO POZNIH LET!

"DVANAJSTI PIJ" — — — ČUJ! GLAS IZ VATIKANA
RAZLEGA ZNOVA SE DO SKRAJNIH DALJ;
V POZDRAV ODPEVA MNOŽICA MU ZBRANA — —
— KOT OČE BLAGOSLAVLJA SRCA VDANA
— POPREJ PACELLI, VZORNI KARDINAL —
ZDAJ NOVI PIJ, KI Z NJIM JE KRISTUS KRALJ.

Vseh kreposti jasni vzor.

MAJNIŠKA

P. Evstahij

Pesem majniški Kraljici
bele šmarnice pojo:
"Pri Mariji Pomočnici
cvetkam zažari oko!"

V cerkvi slavnost smo pričeli,
o Marija, v božjo čast,
Tudi Tebi bomo peli
in gojili dušno rast. —

Ti vsak čas si Bogu mila
vseh kreposti jasni vzor,
k Jezusu nas boš vodila,
srca dvigala navzgor. —

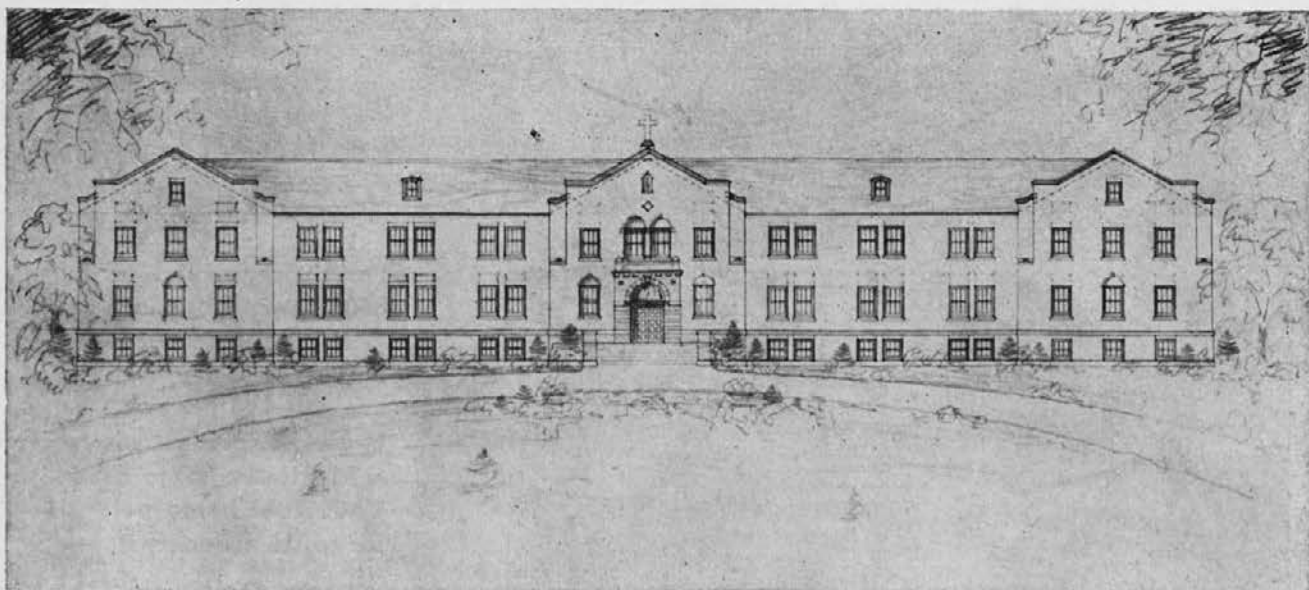
ZJUTRAJ

P. Evstahij

Gospod, v imenu Tvojem
naj duša dan prične:
če mislim ali pojem,
naj Tebi v čast bo vse!

Naj volja Te ne žali
in ne duha polet! —
Vse delo Tebe hvali,
trpljenja vsak trepet!

Gospod, v imenu Tvojem
naj duša dan začne!
Naj Tebi vedno pojem:
Moj Bog in moje vse! —

OZNAJAMO VESELO NOVICO

P. Aleksander

— — —

Mesec majnik je mesec veselih upov, priroda se preživlja, ljudje se pripravljamo na pomlad in sonce, vse se razgiba v radostni nadi, da so prešli dnevi skrbi in zime in mraza.

Nam letos mesec majnik ni le mesec vselega pričakovanja in upov, nam je tudi mesec izpolnjene nade, ki smo jo že leta in leta gojili v srcu: na hribčku nad starim samostanom se pričinja dvigati nov samostanček.

PRVE LOPATE.

Prve lopate so bile zasajene, ko smo se pripravljali na praznik Varstva sv. Jožefa. "Sv. Jožef je pomagal"; — že drugič zapišemo ta stavek v letošnjo Ave Marijo. Drago nam je zelo in drago mora biti vsem častilcem sv. Jožefa, da se je pričelo to veliko delo pod njegovim pokroviteljstvom ravno ob

prazniku, ko se Cerkev spominja Jožefove zaščite.

Grenka je v tem veselju samo misel, da nismo mogli o priliki zasajanja prvih lopat povabiti nekaj naših rojakov, da bi se udeležili stare slovenske navade — dneva prve lopate. Gradba se je pričela tako iznenada, da nismo utegnili nikogar povabiti. Treba je bilo hiteti, da bodo čim prej zazvonili zvonovi iz Lemonta pesem, ljubo nam, ljubo vsem dobrobnikom in Marijinim romarjem: "Novi dom v čast Kraljici brezijski je dograjen, pridite Jo pogledat na novem altarcu, v novi kapeli, vsi v Lemont!" —

IZREDEN MARIJIN DAN.

Povabilo pa imamo že v tej številki Ave Marije za vas, dragi naši romarji. Povabilo za izreden Marijin in izreden slovenski dan.

Dne 30. maja, to je na "Decoration day", imamo slovesno blagoslovitev vogelnega kamena.

Dan take slovesnosti je bil vselej in vsepovsod po naših farah, vaseh in mesteh v domovini, pa tudi po naselbinah v Ameriki, dan najboljšega razpoloženja in spominov.

Kaj ne bo tudi pri nas? Saj smo že odreveneli v misli, da nikdar ne bomo nič boljšega ali lepše imeli na Ameriških Brezjah. Kar nenadoma se je pa v zadnjih dvanajstih mesecih ves tako spremenilo, da se bomo lahko postavljali Slovenci morda z najlepšo duhovno zgradbo v Ameriki: z novim slovenskim semeniščem in novim Marijinim domom. To bi moralo vsakega vernega rojaka napolniti s sladko tolažbo, da naše skupne prošnje le niso bile zastonj, da imamo še kredita pri Bogu. Napolniti bi moralo to z dušnim veseljem zlasti one, ki so tako rade volje priskočili na pomoč pri tem početju za gradnjo, dasi so bili oblaki nad Lemontom še polni črne negotovosti in skrbljivih vprašanj: Ali bo pa res kaj s temi obeti in obljubami, ki nam o njih pišejo naši očetje frančiškani, Bog ve, Bog ve . . .

Očetje frančiškani vas torej, dragi rojaki iz sosednih in daljnih naselbin, prav prisrčno vabimo. Tako lepo vas vabimo, kot še nikdar nismo vabili na noben naš tabor ali romarski dan. Vabimo vas na blagoslovitev vogelnega kamena. 30. dan v mesecu maju naj bo na vsakem koledarčku po slovenskih hišah rezerviran dan. Rezerviran in odločen za prvo veliko romanje k novi Marijini hiši. Hiša sicer še ne bo imela oči in ibraza, na nogah pa bo in že to je trdno zagotovilo za nas, da nas čaka še mnogo lepih dni v Marijinem in Lemontskem zavetju.

Kdorkoli je kedaj imel željo v srcu: Bog daj, da bi se dvigal kdaj lepši božji dom nad lepimi lemontskimi holmi, naj sedaj pride, da vidi prvo uresničenje njegove srčne želje. Obenem se bodo lahko postavljali pred drugimi, ki so bili bolj skrbljive misli čes: kje se bo dobil denar za vse to . . .?

DOBIL SE JE DENAR, DOBIL SE BO DENAR.

V skrbeh smo bili prav za prav mi očetje frančiškani sami najbolj, ker se kar nismo upali pred narod s to silno prošnjo. Toliko je že zbirka, toliko je že težav, kdo se bo neki zavzel za našo nujno zadevo? Ljudje sami so nam dali največ korajže, da smo začeli, dali so nam pobude, da smo sv. Jožefa, starega zidarja in tesarja Cerkve, prosili za pomoč.

Gre torej ponovna zahvala vsem dobrim srcem, rojakom po širni Ameriki, za to najboljšo voljo, ki so jo že pokazali in jo bodo še pokazali pri nadaljnjem zidanju.

Od vseh strani so se odzvali našemu skromnemu klicu in stvar podprli s težkimi žrtvami. Že v prvih treh mesecih naše kampanje smo prejeli svoto, o kateri smo skromno govorili, da jo bomo dosegli šele tekom enega leta, morda v poldrugem letu. Kdo ne bo rekel: "Vrli so ti naši verni Slovenci, naj bodo v domovini, naj bodo tukaj v ameriškem svetu ali kjerkoli drugod. S to svojo požrtvovalnostjo so samo podali zopet nov dokaz, da hočejo hraniti slovensko tradicijo radodarnosti, zlasti kadar gre za postavitev duhovnih domov in božjih hramov." Sv. Jožef in Marija Pomagaj naj vam poplačata to prelepo čednost slovensko!

Našli bomo seveda tudi v svojih vrstah nepridiprave, ki so dejali in bodo pisali: delavske žulje iztiskavajo. Pisma, ki jih prejemo od svojih rdečih prijateljev, svedočijo o tem. Toda tem drugega reči ne moremo kakor to, kar so že mnogokdaj ponavne očitamo, da izmozgavate delavsko maso ljali naši župniki po svojih cerkvah: Mi vam za svoje napredne domove in stane, vi pa nas pustite, da damo svoje cente tja, kjer mislimo, da bodo bolje naloženi kot v raznih skladih, ki služijo v manj dobre namene ko naši. Koncem koncev je vsak svojega de-

narja gospodar in prošnji ustreže, če hoče. Po svoji mili in dobri volji lahko razpolaga z njim in noben drug mu ne more ugovarjati.

NAJBOLJŠI NAŠI PODPORNICI — DUHOVNKI.

Veseli smo, da smo našli za našo stvar toliko razumevanja pri naših slovenskih dušnih pastirjih. Brez njihovega privoljenja in navdušujoče besede bi tudi ne bili tako pri volji za darovanje naši ljudje. Zato se tudi tega veselimo, da nam je naša zadeva in prošnja odprla oči, da smo zagledali v prvi vrsti svojih dobrotnikov — duhovnike naše.

Hvala Vam, Father Golob v Bridgeportu! Kakor ste Vi oznanjevali v svoji cerkvi o tej prošnji naši kar tri nedelje zaporedoma, bi človek mislil, da gre še za večjo stvar kot je naša. Besede kot so v naslednjem odstavku, morejo priti le iz plemenitega srca slovenskega duhovnika in zlatega prijatelja.

Oznanjal je Father v Bridgeportu, Conn. svojim dobrim Prekmurcem, Medjimurcem in Štajercem:

“Postavljajo se vsi narodi po Ameriki s to ali ono stavbo, zakaj bi se mi Slovenci ne postavljali ravno tako? Tukaj nam očetje frančiškani dajejo priliko, da se bomo postavili. Treba je dati samo skromen dar, pa boš deležen skupnega slovenskega ponosa in skupne slovenske časti. Svoj dom gradimo. Če je le še kaj slovenskega čuta v nas, pomagajmo, za svoje in sebi delamo.”

Še bolj smo bili pa ginjeni, ko je pismeno sporočal: “Le nič se bati, da bi moja župnija kaj pri tem trpela. Zakaj iz izkušnje vem, kadar so moji farani darovali za kako izvenžupnijsko dobro stvar, so vedno imeli zavest, da treba doma tudi pomagati. Pravim, da taka zbirka domači župniji še po-

maga vzgojiti ljudi za večjo darežljivost in požrtvovalnost do skupnega domačega ognjišča.”

Hvala Vam, gospod kanonik Fr. Oman! Kljub svoji veliki skrbi, ko zidate svojo lastno cerkev, najdete še kotiček v svojem srcu za zadevo Lemonta. Samo Vaša dobrodušnost more iti do takih meja, da najdete besede, ki so nas navdale le še z večjim upanjem.

Beseda g. od sv. Lovrenca: “Kljub težkim žrtvam, ki jih bodo naši ljudje morali doprinesti to leto za svojo novo cerkev pri sv. Lovrencu, bomo našli pot do src svojih faranov, da se bodo zapisali vsi kot podporniki k lemontski družbi svetega Jožefa.”

Hvala Vam g. župnik v minnesotskem “borštu” kot sami dovtipno imenujete svoj okraj, Rev. John Trobec, za pripravljenost, dati nam posebno zbirko. Kaj nas ne bode navdušilo pismo Vaše, ki tako lepo bodri:

“Veseli me, da gre reč tako dobro. Bog in sv. Frančišek sta z Vami, to se vidi. Mi tukaj bomo svojo dolžnost napravili, kar bo le mogoče. Sneg je šel, trava bo kmalu zrasla, vse bo spet oživel, upam, da tudi radodarnost in dobra volja vernih Slovencev.”

Hvala Vam, g. Alojzij Pirnat iz Eveletha, za krepko priporočilo v cerkvi. Piše gospod: “Seme je usejano. Lahko Vam rečem, da sem Vašo stvar priporočil v cerkvi, kolikor le mogoče in je v moji moči. Isto sem storil pri krščanskih materah in Ženski zvezi. Pristavil sem v cerkvi kot pri obeh družtvih, da bo v ta namen določena ena nedelja, najbolj gotovo koncem junija ali začetkom julija, in se pobere tisti dan posebna kolekta.”

Rade volje se odzovemo tudi na Vaše vabilo, g. Ciril Zupan, starosta naš, za prvo adventno nedeljo. Sv. Benedikt je bil tisti, ki je sv. Frančišku podaril prvo cerkev. Zdi se mi tako lepa tradicija, da slovenski benediktinci slovenskim frančiškanom dobro be-

sedo zastavijo in pomagajo graditi frančiškanski dom. Bog plačaj!

Nazadnje pa tudi Rev. Fr. Ireneju, frančiškanku bratskega hrvaškega naroda, najlepša hvala, da nas kliče n kolekto med Prekmurce v Bethlehem, Penna. Z veseljem nas navdaja aša beseda v pismu: "Pridite in zbirajte! Nič skrbi, da bi naša fara zato kaj trpela, kakor se izražate. Brez skrbi!"

Dobra beseda vedno zaleže, beseda duhovnikova bo v tej naši zadevi dvakrat več zalegla, ker koncem koncev narodu duhovnikovo priporočilo najbolj dobre de in najboljše sadove prinaša.

SEVEDA: PONOVRNO SE TUDI NOVIM DOBROTNIKOM ZAHVALJUJEMO.

Velika je njihova vrsta, tako da je časih tiskar v skrbeh, kam bo vsa imena stisnil, in nam je že dvakrat napravil neljubo pomoto, da je kar škarje vzel in odstrigel zadnji del računskega poročila. Izostalo je kar dvakrat poročilo darov iz države Wisconsin. Šment, smo rekli, to pot mora biti Wisconsin na prvem mestu. In tudi je. Kakor vidite, rojaki, iz celotnega poročila, se Wisconsin ni tako slabo odrezal. Steelton v Pennsylvaniji se je topot postavil že z lepo svoto, obljublja pa še več naši steeltonski pokrovitelji. Le tako naprej, naselbina sv. Petra. Lepo je, da se zavedate, da bo nazadnje le Lemont edini v stanu vam dati slovenskega duhovnika za vaše pobožnosti in misijone. Dobrodušnosti, kot jo je pokazal New York in sosedni Brooklyn, pa bi zlepa ne našel drugod. Da bi imel New York toliko družin, kot jih ima recimo sv. Štefan v Chicago, prav gotovo bi bila fara sv. Cirila na prvem mestu. Postavljate se, Domžalci Skoraj pri vsaki hiši: petak ali desetak, ponekod še več, potem se pa še izgovarjajo, naj oprostimo, ker ne morejo dati več . . .

Ne pozabi, čitatelj, pogledati tisto stran Ave Marije, ki prinaša "lemontsko lestvico".

Samo poglej, kdo nosi prvih deset "numer", pa boš takoj spoznal, da so nam lemontski sosedi prvi na dobrotni lestvici. Ali zato, ker so nam bližnji? Videli bomo v prihodnji številki, kdo jih bo "bital"?

Ne moremo si kaj, da bi ne imeli posebne besede priznanja za društvo sv. Petra in Pavla KSKJ. v Bradley, Ill. Pišejo:

"Priloženo Vam pošiljamo \$50.00 za novi kolegij. Naše društvo šteje samo 22 članov, pa se zavedamo, da smo katoličani, da nam je kot katoličanom dolžnost, v taki potrebi pomagati." Vrlo društvo! Vivant sequentes, pravi Latinec. Po naše: Žive naj vsi, ki takemu zgledu sledijo. —

Hvala, hvala vam vsem, ki ste ta mesec kaj darovali.

PA NE POZABITE:

Meseca maja 30. je naš in vaš veliki dan. Naš bo, ker nam bo kronano upanje s prvim uspehom, vaš dan bo, ker bote lahko rekli: glejte, vendar smo imeli prav, ko smo govorili: Bog bo pomagal.

Vsi na ta naš skupen praznik! Nekateri se še spominjate, kake hude burje so pihale krog voglov lesenega samostana pred petnajstimi leti, ko smo imeli prvi blagoslov hiše v Lemontu. Morda bo tudi letos še zima strašila po lemontski dobravi. Je tako muhasta ta ameriška zima, da asih kar ne moremo onih slovenskih peti: "Škrjančki žvrgolijo . . ." ali "Travnik je že zelen". Toda v srcih bo dosti gorkote in sonca, ker bomo vsi veseli, da nam je vendar dalo nebo, kar smo si tako želeli.

Naj bo ta dan res prvi veseli dan Novega Lemonta. Pridite, prijatelji, od vseh strani, kar leze in gre, v Lemont prinesi srce, da ti z radostjo napolnimo dušo do dna in vsi skupaj zahvalimo ljubega Boga, da nam je Brezijsko Mater božjo dal in jo celo še čez lužo poslal, da je izseljencem dobra, predobra Kraljica, v dušnih potrebah naših najsvetejša Priprošnjica.

MAJ MARIJI!

Šolska sestra

MATERIN dan! Toliko govore in pišejo naše dni o njem. V vsakem časopisu, v vsakem mesečniku pojo spretni pevci in pesniški nerode slavo njim, ki jim po pravici gre ljubezen in spoštovanje vse dni življenja ne samo enega . . . Radijske postaje tekmujejo med seboj, katera bo prinesla najlepši program v čast materam.

Nageljne, rože našim dobrim mamicam! In gorko ljubezen in globoko spoštovanje otroškega srca njim, katerih življenja sreča izgoreva in se povživa v nesebičnosti za otroke . . . Šopek duhovnega cvetja in vročo solzo hvaležnosti in zelenega spomina na grob naših dobrih, vernih mamic, ki so poznale samo en življenski cilj: Vzgojiti nas za Boga in nam zagotoviti srečno večnost. Moj Bog, kaka težka naloga — in vendar ljubeča srca niso nehala biti, ni našla počitka dokler ni pšenica njih naukov in dobrega zgleda pognala v klasje... Kako dober je Bog, da nam je dal dobre, svetniške matere . . . Hvala Mu za večnost, ki bo dovolj dolga, da bodo naše matere poplačane za vse žrtve, skrbi, trude, za vsa morebitna razočaranja, vso veliko potrpežljivost in vedno odpuščajočo in vendar tolikokrat žaljeno ljubezen! Zahvaljena neskončna Dobrota za matere misijonarjev, duhovnikov, redovnikov in redovnic! Tisočkrat iz vsega srca zahvaljen Bog za mojo mater!

In za Marijo, našo nebeško Mater bi se Ti radi zahvalili, o Bog, ko bi se mogli . . . Vemo, da Ti je všeč, ko vidiš, da cenimo Tvojo dobroto in da smo Ti hvaležni. Nasprotno, Tvoje rahločutno Srce boli, ko gledaš toliko nehvaležnost, tako malo umevanja dobrote dan za dnem . . . Toliko narodov je, ki ne poznajo Matere Marije! Koliko se jih je izvilo iz Njenga objema in se Je sramujejo in Je nočejo priznati za svojo Mater . . .

Pa ne najdejo tihe srčne sreče . . . Kot slepci tavajo skozi temo življenja . . . Kako pogrešajo njene roke, ki bi jih varno vodila k Luči . . . Koliko jih je ravno te dni, ki sovražijo Marijo! Še z nebes bi jo vrgli, ko bi jo mogli . . . Maščujejo se nad Njenimi kipci . . . saj čitamo o takih grozodejstvih dan za dnem . . . In vendar je Marija Mati tudi teh izgublencev . . . Ne sili Sina k maščevanju; s svojo priprošnjo zadržuje roko Pravičice, da jih ne udari, kot zaslužijo . . . S svojo ljubeznijo jih zasleduje do konca življenja, da jih položi kot trofije božjega usmiljenja k nogam Sina . . . In za tako Mater se Ti ne bi zahvaljevali vse dni življenja? O, Bog, saj nas je strah že same take misli! Zahvaljen torej Vsemogočni za Mater izgublencev in verskih slepcev, za Mater vseh ljudi, vseh narodov!

Kaj bi pač bilo tudi naše življenje brez Matere, brez Marije? Skozi koliko duhovnih kriz nam je že pomagala. Morda bi že delali pokoro v vicah, ko bi ne bila Marija

posredovala za nas in nam izprosila podaljšanja življenja in novih priložnosti za dobra dela, brez katerih ne moremo v nebesa . . . In naš življenski poklic bi bil morda vse drugačen, če bi ne imeli in ne bili ubogali modre Svetovalke . . . In kdo ve v kake hudobije, v kake nerodnosti življenja bi bili zabredli, če bi ne imeli pomočnice v Mariji.

Ali kdaj pomislimo, od kod tabernakelj? Duše, ki so z vsem srcem navezane na evharističnega Jezusa, bi morale še posebno gojiti gorečo ljubezen in iskreno hvaležnost do Marije. Ali nam ni Marija dala Jezusa? Brez Nje bi ne bilo Hostij, ne sv. maše, ne oltarjev, ne zakramentov, ne cerkva, ne duhovnikov — prav ničesar . . . Strašna misel! Ali se vam ne zdi, da bi bilo življenje ena sama nepretrgana puščoba . . .? Zahvaljen, evharistični Jezus, za Tvojo in našo Mater!

Marija! Mati! Kraljica moja in naših src! Dovoli, da se pridružimo Tvojim častilcem širom vse zemlje! Poglej z ljubeznijo naše šmarnične vence, ki Ti jih v cvetočem maju polagamo k nogam. Naj Ti bodo naše uboge molitve prijetne . . . So sicer sa-

mo jecljanje ubogih otrok, premajhnih za kaj velikega, a vemo, Mati predobra, da bo Tvoje umevajoče srce razbralo v njih ljubezen . . . Morda je naša ljubezen samo mala iskra, samo majhen ogenj . . . O, daj, Mati, da zagori v mogočen kres! O, če bi Tebe ne ljubili, Marija, kakega pomilovanja bi pač bili vredni! Z ljubeznijo do Tebe v srcih, se nam ni ničesar bati. Naj pride karkoli, naj nas doleti najhujše, naj nas zaloti smrt nenadoma — ljubezen do Tebe, Mati, je vstopnica v nebesa. Marija! Vzemi nas v svoje varstvo! Če boš Ti govorila za nas pred prestolom božjim, bo moral celo strogi Sodnik precej skozi prste pogledati . . . Ti pa sama veš, da imamo v knjigi življenja mnogo "črnih pik". Saj so rastle kot gobe po dežju — ne toliko vsled naše hudobije — morda tudi to — ampak radi človeške slabosti. Skušali smo jih sicer in še skušamo jih izbrisati z zakramenti, sv. mašo, dobrimi deli — pa saj sama veš, kako nam gre to delo slabo od rok . . . Saj včasih še pravzaprav ne vemo, kaj počnemo . . . Marija, zadostuj Ti za nas! Popravi vse, kar smo mi slabo napravili. Glej, kar ne moremo izprošenj — dobro, da nisi nepotrpežljiva kot navadni ljudje . . . Vemo, da Ti je vseč, če Te prosimo . . .

Ampak, da bi samo prosili, pa tudi ne bi bilo prav — bi preveč dišalo po sebičnosti. Ravno prej smo Ti zatrjevali, da Te ljubimo . . . Ali hočeš dokazov ljubezni? Evo Ti enega, pristnega, ki ga boš gotovo nad vse vesela . . . Ali uganeš, Kraljica maja, kakšen venec Ti nameravamo splesti v Tvojem mesecu? Iz samih najlepših, najbolj dehtečih rož evharističnega vrta . . . iz samih sv. obhajil. Le pomisli, Mati, kako bogastvo! Koliko lepih, svetih jutrov, koliko srečanj, združitvev s Tvojim Sinom! In vse te opojne radosti v evharističnem Srcu za Te, v Tvoje in Tvojega Sina veselje . . . Ti pač sama najbolj veš, kako velikansko vred-

nost ima eno samo sv. obhajilo: Vse molitve, vse žrtve svetnikov, ki so kdaj živeli, dajmo na eno stran tehtnice, na drugo stran pa eno sv. obhajilo. Kot pero bodo molitve in dela svetnikov šinila v višino . . . Do zdaj nas je bilo včasih res kar težko spraviti k božji mizi — pač nismo razumeli. Sedaj pa, ko vemo, da Te še posebno ljubiš duše, ki se pogosto združujejo z evharističnim Sinom, bomo storili vse v naši moči, da Ti napravimo veselje . . . Ne dež, ne mraz, ne vročina, še manj pa lenoba nas sme ločiti od Kristusa Gospoda in njegove ljubezni. Ves mesec Tebi, Marija! Vse trenutke vseh dni po Tebi, Mati, za Jezusa . . . In v Jezusu vse rože, vso prelest maja za Te, najboljša vseh mater, Kraljica maja in Kraljica naših src...

**Pesem majniški Kraljici
bele šmarnice pojo . . .**

V KRIŽU JE REŠITEV

P. Hugo.

TA znana rečenica ima dva pomena. V navadnem, splošno znanem pomenu znači, da je križ Gospodov vir in poroštvo našega rešenja. Seveda le, če ostanemo zvesti tej zastavi, na katero smo pri sv. krstu prisegli in to prisego še pozneje ob raznih slovesnih prilikah obnovili. Križ pa pomeni tudi vsakovrstno trpljenje in preizkušnje, ki nas, otroke solzne doline, srečavajo na naših potih, ne da bi se jim mogli izogniti, kakor bi se jim tudi morda radi. Kajti s križi in težavami povprečen kristjan ne ve kaj početi. Pa vendar tudi v tem, čeprav ne tako običajnem pomenu velja: V križu je rešitev! Za posamezne in narode to velja.

Čudno je sicer, a nič manj resnično, da se tako posamezni kristjani kot krščanski narodi nekam pomehkužijo in posvetni postanejo, če jih življenje delj časa ne vtakne v žrjavico in na nakovalo trpljenja, kjer jih kuje, da se vse iskri. Mar ni med lahkoživimi posvetnjaki največ takih, ki jih je prešerno zdravje, ki ne vedo kaj je borba za obstanek in usoda zaenkrat še precej v rokavicah okrog njih bodi. Taki najlažje pogrešajo Boga, Cerkev, molitev in sploh vse duhovne dobrine ter nadzvezdna nebesa prepuščajo angelom in vrabcem.

Da, tako je s posameznimi in z narodi. Zgodovina narodov priča, da so bile dobe politične in gospodarske prosperitete navadno dobe verske mlačnosti in medlosti ter moralne otopelosti. In zgodovina katoliških narodov priča, da kadar so uživali dolgotrajni verski mir in se morda celo sončili na soncu državne naklonjenosti, so prav tako postali versko-moralni slabiči, ki kake poznejše vihre niso vzdržali oziroma jih je pošteno prevejala.

Dobe verskega in moralnega prepoveda za posamezne in narode so kalvarijske

ure. Seveda, to so dobe joka in stoka, ker dobe mučnih operacij. Toda ko so prestane, se turobne jeremijade navadno spremenijo v zahvalno pesem. Zgledov za to je za cele grmade.

Poglejmo n. pr. v tako bridko preizkušeno Španijo. Izvzemši posamezne kulturne boje in pogrome proti Cerkvi, ki navadno niso predolgo trajali, je bila tam Cerkev tesno povezana z državo. Gotovo v večje dobro države kot Cerkve same. Kajti to je narod versko poplitvilo in uspavalo. Kako vse drugače versko življenje je zaplalo, ko je zabučala vihra sedanjega preganjanja. Jezuit P. Ledit, ki je zajel svoje ugotovitve iz neposrednih madridskih virov, takole poroča o tej versko-moralni pomladi:

Duše vernih so očiščene in povsem pouduhovljene. Njih pogled je zopet kvišku obrnjen, k neminljivim vrednotam. Na razvalinah svoje zemeljske sreče stoje, pa ne tožijo. Vdano sklanjajo glave in skesano priznavajo: Po zasluženju trpimo! Silne so njih žrtve, ki jih prenašajo, in še je njih usoda nesigurna. Toda nikakega tarnanja ne čuješ. Le vdane vzdihne: Gospod, Tebi naj bodo posvečene te žrtve za katoliški preporod drage nam Španije. Mnogi, ki so prej že omrznili za vse versko, se zdaj skesani in ozdravljeni vračajo nazaj k živi veri kot edini rešilni deski iz valov krvave revolucije. Iz drugega vira zvemo, da se je prošlo leto več kot 12.000 članov raznih svobodomiselnih udruženj na Španskem povrnilo v naročje Cerkve in praktičnega krščanstva. Slično je v Rusiji, Meksiki, v Nemčiji in vse povsod, kjer morajo hoditi križevo pot. Število vernih se je sicer malo zmanjšalo, a njih kakovost je vse nekaj drugega ko prej.

Tak je pač človek, in nič drugačen narod, ki je samo skupina posameznikov iste krvi. Ni bil vedno tak. Šele po grehu je postal tak. Ne samo po telesni plati je dostopen boleznim, ampak tudi po duševni in

duhovni plati. Kakor mu je vsled telesnih boleznih včasih treba noža, da si vsaj življenje reši, tako mu ga je treba od časa do časa tudi v duševnih in duhovnih boleznih. In ta nož je trpljenje, so razne preizkušnje. Bog sicer ni človekov zdravnik, ki bi bil navdušen za ta operacijski nož. Vse drugo prej poskusi. A človek je tak, da se ne zmodri, dokler je prav pošteno ne dobi. Seve po srečno prestani, mučni operaciji rad prizna: V križu je bila moja rešitev!

PRIDNE MRAVLJE IN ŠE KAJ

Matevž Leskovec.

NAJ mi bo dovoljeno, da napišem nekaj o pridnih mravljah. Seveda bom napisal najprej o onih mravljah, ki žive tam doli v daljni Braziliji. Tiste sem imel največ prilike opazovati in občudovati njihovo pridnost.

V Braziliji so mravlje veliko večje nego pri nas, pa tudi pridne še bolj ko naše. Merijo kakega pol palca. Glavo imajo tako veliko, da ves život odtehta. Zemlja pa ni tam doli nikoli zmrznjena, da bi mravlje ne mogle dobiti hrane. Pa vendar si kopičijo živež v takih množinah, da imajo vedno za dva ali tri mesece naprej vsega dovolj preskrbljenega.

V mesecu avgustu prično pomaranče poganjati novo listje. Takrat je čas žetve za mravlje. Takoj jo mahnejo po pomarančnih deblih med vejevje in se živahno maste. Seveda jim je dohod na drevesa dovoljen samo tam, kjer pomaranče prsto rastejo. Kjer goje pomaranče za prodajo, tam gospodar že poskrbi, da mravlje ne morejo do svežih listov.

Prva skrb teh delavnih živalc je ta, da si naredijo do pomarančnega drevesa dobro uglajeno pot. Podobna je mogočnemu bu-

levarju. Res pa je, da ne gre tako naravnost kot so navadno speljani bulevarji, ampak ima veliko ovinkov, ker se mravlje skrbno izognejo vsaki oviri. Kjekoli zadenejo pri gradnji ceste na kako stvar, ki je ne morejo premakniti, zavijejo okoli nje na levo ali na desno. Zato je končno taka cesta na vse načine zveržena.

Za težko delo so pa tiste mravlje prav dobro preskrbljene. Škarje imajo jako močne, če se živalca zarine človeku v obleko ali v kožo, bo rajši glavo pustila ko odnehala od prijema. Ko se lotijo striženja drevesnih listov, je kar veselje gledati, kako jim gre od rok. Nekatero kar naprej strižejo in spuščajo liste na tla, druge jih pa hitro spravljajo v rov. Cela procesija se vije od drevesa do rova in vsaka mravlja nese pomarančni list lepo pokonci kakor zastavico ali banderco. V resnici je opazovanje tega dela nad vse zanimiva zabava. Mravelj je na stotine in stotine na delu, pa vendar gre vse gladko. Tu pa tam se res eni ali drugi kaj zaplete ali zverži, pa so takoj druge pri roki, ki ji pomagajo iz zadrege.

Nehote se človek zamisli in se sprašuje, zakaj med nami ljudmi ni take delavnosti, zlasti pa, zakaj ni take pripravljenosti med nami, da bi drug drugemu pomagali iz različnih težav. Kaj bi ljudje lahko naredili, če bi vedno poprijeli tako z združenimi močmi kot mravlje!

Tu moram še omeniti, da si te mravlje napravljajo svoj dom samo v ilovnati zemlji. Svoj rov si naredijo preko kake gervine. Od kraja gre nekoliko navzgor, kaka dva čevlja navkreber, potem pa navzdol in kar naravnost v globino. Mislim, da je to zavoljo tega, da jim voda ne pride noter.

Morebiti bi vedel več povedati o teh mravljincah prijatelj Nace na Willardu. Koder je on hodil po Braziliji, jih je posebno veliko. To je okoli Fazende Costa Mašadu ali pa pri St. Joze di Rio Parde. Nace naj

se sam odloči, če bo kaj napisal o tem ali nič.

Sedaj naj pa še kaj napišem o malih mravljah tukaj v Združenih državah.

Ko sem neko jutro prišel domov od nočnega dela, je bil lep in jasen dan. Sončni žarki so krepko padali na zbujeno zemljo. Kar nič se mi ni ljubilo iti spat, pa se spravim ven pogledat, če je regrad že kaj ozelenel. Regrat je namreč moja specialiteta. Ko tako lazim po planjavi, kar naenkrat zagledam majhno mravljišče. Drobne živalce so zelo marljivo kopale in si dajale opraviti okoli rova. Začelo me je zanimati in pripognil sem se, da bi mogel natanko opazovati. Za hip sem se zazdel sam sebi otročji, ko sem se tako verno zagledal v početje mravelj. Celu na regrad sem skoraj popolnoma pozabil. Toda kmalu sem videl, da bom bogato poplačan za svoje otročje početje. Nehote sem moral občudovati to živahno delavnost in strmeti nad močjo delavk, ki so neprestano odnašale in prinašale drobtine, ki so se meni seveda zdele kakor smeti, toda v primeri z mravljami so bile velikanski predmeti. Nisem mogel natanko videti, koliko je vsaka nesla, toda ko sem opazoval naraščanje kupa, sem moral priznati, da so si bile zamislile ogromno delo.

Moja pozornost se je obrnila posebno na eno mravljo, ki je prikoralala iz rova in se med potjo ob vsaki sosedi nekoliko ustavila, potem pa brzo dalje merila pot. Ko jo primaha na vrh kupa, se parkrat obrne, potem pa takoj po drugi strani navzdol. Tam se je nekoliko ustavila in plesala sem in tja, kakor da bi hotela napraviti vtis izgubljenca. Še nekaj časa se obotavlja, potem ubere pot pod noge v popolnoma nasprotno smer. Nisem sledil njenih potov, sam pri sebi sem si pa mislil, da mora biti ta mravlja trdovratna upornica. Morebiti sem ji pa krivico delal, kdo ve?

Zdaj naj bo dosti tega opazovanja in rajši naredimo iz njega dober nauk za naše

lastno življenje. Najbrž nihče ne pričakuje tega, da se bo ta moj spis o mravljah končal v Lemontu. Pa je vendarle res. Meni se zdi, da imamo mi človeške mravlje tam na Ameriških Brezjah nekako gnezdo ali rov, ki potrebuje mnogo združenih moči za ureditev, pa prav nobenega upornika, ki bi plesal ob strani in se umaknil kot kakšen izgubljenec. Naj ne bo nikogar med nami, ki bi jo ubrisal proč po drugi strani hriba, kot tisti uporniški mravljinec.

Torej vse človeške mravlje, ki se zbirate okoli lista Ave Marije in sploh okoli slovenskih ustanov v Združenih državah, kličem vas na skupno delo za ureditev našega taborišča v Lemontu! Veliko nas je po Ameriki in vsakemu je treba poskrbeti le za par opek, pa bo kmalu vse lepo urejeno. Mislim, da me vsi prav razumete. To vsak ve, da ne moremo kar naravnost na kup metati opek, hočem le reči, da naj bi vsak prispeval po kaki dve dvojaji na teden za nakup opek. Naj si vsak omisli doma majhen šparovček in naj vanj meče tiste dvojaje. Ako boste sprejeli ta moj nasvet, boste videli, kako bo delo napredovalo. Rad bi kmalu dočakal dogodka, ko se bo reklo: Lemont se je že spremenil v človeško mravljišče in delavnih mravelj je tam, da vse mrgoli. Zato še enkrat priporočam, da si vsi vzemite k sreči moje besede.

LEPA PRILIKA

Na lepem prostoru v Lemontu je ugodna prilika za **REVSTAVRANT** ali **TRGOVINO**. Da se v najem ali prodaja po ugodni priliki 20 sob z opremo in pritličjem, ki je pripravno za gostilno ali trgovino. Praša naj se pri lastnici: **MRS. MIKE BOZICH**, 229 Canal St., Lemont, Ill.

VI. SVETOVNI KONGRES KRISTUSA KRALJA V LJUBLJANI

Viktor Plestenjak—TORD.

SLOVENSKI narod je prevzel nase veličastno nalogo; da letos v dneh od 25. do 30. julija priredi v svojem središču, v beli Ljubljani, svetovni kongres Kristusa Kralja.

V težkih časih se bo vršil kongres. V časih, ko se svet upogiba pod strašno težo vseobče duhovne in telesne stiske; ko narodi zemlje v svojem obupu hrepenijo po rešitvi iz nevzdržnega položaja. In v to socialno zmedo, v to razrvanost in obup pada strahotna prikazen grozeče vojne nevarnosti in kakor velika, nemirna ptica udarja z jeklenimi perotmi ob razbičana človeška srca. Še živi spomin na minule grozote svetovne vojne, še srečavamo vsak dan nesrečneže, ki so v teh žalostnih letih izgubili svoje zdravje; vsepovsod se dvigajo po zemlji spomeniki padlim junakom, možem in fantom, ki so v cvetu let odšli z doma, a se niso več vrnili . . . Premysl, Verdun, Karpati, Mazurska jezera, daljne stepe in širna morja so njihov grob . . . V večer opomin potomcem in v večno sramoto človeškemu rodu! Niso se še posušile solze vdov in sirot, ki so ostali za njimi, — spet odmeva zemlja od silnih udarcev kladi, noč in dan grmijo stroji in kakor strašni zmaji bruha iz sebe ognjeno orožje za novo klanje, za novo človeško žaloigro. Zemlja drhti v mrzlici in nemirnem pričakovanju, srca je prevzela tesnobna slutnja pred nečem neznanim, strašnim, kar bi moglo priti nad nas. Preživimo dan in se sprašujemo, kaj nam je jutri namenjeno!

Kyrie eleison! Usmili se nas, Gospod, po svoji milosrčnosti!

Dneve bridkosti in socialne razrvanosti preživljajo narodi. In v tej zmedi, sredi teh viharjev, zaviti v somrak krivih bogov, sejejo služabniki Antikristovi svoje strašno seme . . . Izrabili so bedo množic in v imenu "svobode in socialne odrešitve človeštva" razvili najstrahotnejšo propagando, kar jo pomni zgodovina; propagando, ki naj služi njihovemu prvemu in poslednjemu namenu, da v svetovni revoluciji preobrazijo obličje zemlje in zbrisejo z nje vse, kar bi spominjalo na Boga in vero. V ljudske sloje so vsejali razdor in z razrednim bojem združili boj zoper vse kar je duhovnega in svetega. Razbili so družino, vzeli materi otroka in ga podvrgli revolucionarni vzgoji, razrušili so človeško osebnost. Vklenili so človeka v svoj kolektiv in iz njega napravili le majhno kolesce v stroju. Vzeli so mu samostojnost in svobodo razvoja ter ga podvrgli nadzorstvu, diktaturi enega razreda. Novega človeka hočejo ustvariti, brezbožno in revolucionarno navdahnjenega. Antikrist je bog nove vere, kladivo in srp njeno znamenje. Zbrisali so nedeljo z vseh dni v letu, postavili so svoje praznike in svoj obred: svoj rdeči krst, s katerim uvedejo otroke v svojo skupnost, namesto krščanske Velike noči so vpeljali svojo rdečo veliko noč, proti betlehemiški zvezdi so postavili svojo rdečo zvezdo. Križ so vrgli iz šol, iz družin, iz vsega javnega in zasebnega življenja. In v to svojo satansko propagando so privzeli vse, kar je človeški razum ustavrilo: zrak je prenasičen z valovi, ki jih pošiljajo v svet njihove oddajne postaje, leposlovje in znanost, umetnost in gledališče, časopisje, muzeji in razstave so sredstva v njihovi agitaciji za odpad od Boga. Ljubezen jim pomeni slabost. Zato spremlja nasilje vsa njihova dela.

Že gorijo plameni, ki jih je prižgala svetovna revolucija in pišejo na nebo s krvavimi črkami: Rusija, Mehika, Španija,

Kitajska . . . Kri novih mučenikov poji zemljo in vpije do neba. A svet se je zavil v zločinski molk. Seme, ki ga je vsejal Antikrist, je pognalo in obrodilo sad!

In vendar koprnijo ljudstva zemlje po rešitvi! Z obupom se ozirajo okrog in iščejo poti, ki naj jih povede v lepše, človeka vredno življenje.

Težak, bridkosti poln je čas, ki ga doživljamo. Težak, zato velik! Čas ob preloemu zgodovine! Kakor romarji hodimo po zemeljski poti. In zdaj nas je pot privedla do razpotja: ena pot vodi v Kraljestvo miru, v kraljestvo, kjer vlada Kristus Kralj, druga vodi v somrak Antikrista.

Silen, neizprosen bo boj med obema kraljestvoma! Boj na življenje in smrt!

In v tej odločilni uri, ob razpotju človeštva, kako resnične so besede, s katerimi je nekdanji predsednik francoske republike, M. Doumergue, nasproti pariškemu kardinalu Verdieru označil poslanstvo katol. Cerkve pri obnovi sveta: "Vi edini nas morete obvarovati pred povratkom v barbarstvo!"

Sredi te zmede stoji Cerkev na Skali, kakor rešilni otok sredi viharnega morja. Cerkev, vrata v kraljestvo Kristusovo! Gospodova vojska, tvoj Zapovednik ti kliče, da vstaneš iz spanja, Kralj ti ukazuje, da pojdeš v boj za Njegov Evangelij, v boj za sveste resnice, za zmago Njegovega kraljestva na zemlji! Jezus Kristus, naš Gospod in Kralj nas kliče v boj. Ali smo pripravljeni? Smo li pregledali in prešteli svoje vrste?

Zdi se, da se katoličani vse doslej še nismo zavedli nevarnosti in obsega, ki ga je zavzela ta najstrahotnejša borba proti Bogu, od kar svet obstoji. In kakšen načrt smo si ustvarili za ta odločilni boj? Kaj naj bo naše orožje?

Zato se bo vršil v Ljubljani svetovni kongres Kristusa Kralja; on nam bo odgovoril na vsa ta vprašanja! Boljševizem in brezboštvo se je rodilo pod videzom social-

nosti. Zato bodi naše geslo: "Proti boljše-
vizmu postavimo svojo katoliško Caritas,
proti brezboštvu gorečnost prvih kristja-
nov!" Obnovimo sebe v veri, izpolnimo za-
poved ljubezni do bližnjega!

S pravičnostjo in ljubeznijo si bomo
utrli pot v svet, ki so ga prilike in brezbožna
propaganda odtujile Bogu in veri. Izpol-
njujoč svojo socialno dolžnost do sobratov
— v imenu nove zapovedi — bomo razbili
silne barikade predsodkov, ki so jih stoletja
nakopičila proti katoliški Cerkvi. Mar smo
se kdaj vprašali, kdo je kriv nerazumevanja
in nezaupljivosti, ki z njo najširše množice,
zlasti delavske, spremljajo napore svete
Cerkve za rešitev človeštva? Da, kriva je
temu v prvi vrsti propaganda, ki stoji v služ-
bi Bogu sovražne misli. Toda ali res samo
ta? Mar ni v veliki meri temu kriva tudi
družba, ki pod zunanjim videzom krščan-
stva služi zlatemu teletu, videč v svojem bli-
žnjem le poceni delovno silo, ki naj ji kopiči
bogastvo? Ni mar ta družba kriva, da de-
lavske množice zmotno pojmujejo namen
naše svete Cerkve in da pogani po daljnih
zemljah vidijo v kristjanu le človeka, ki je
prišel, da si jih z nasiljem podvrže?

Težak očitek nesocialnosti zato po kri-
vici pada na vso katoliško skupnost. In ta
očitek, ki se zanj nismo trudili, da ga ovrže-
mo, je rodil strašne posledice, komunizem,
revolucijo in brezboštvo.

Kyrie eleison! Usmili se nas, Kristus
Kralj in navdaj s pogumom svojo vojsko, ki
se hoče boriti za Tvoje kraljestvo! Posveti
na nas s soncem svoje milosti, da zbrisemo
za vselej ta madež s sebe! Daj, da bo svet
douvel blesteče nauke Tvojega svetega
Evangelija in spoznal resnično podobo Tvo-
je Cerkve, podobo, ki mu je ostala prikrita
radi ljudi, ki niso razumeli in izpolnili Tvoje
zapovedi ljubezni!

Da, krščanstvo bo svet rešilo. Krščan-
stvo, ki je zraslo iz prelepe misli o svobod-

nih otrokih božjih. Hočemo biti otroci Tvo-
ji, naš Kralj in Gospod! In Ti nam daj, da
bomo ob vzgledu Tebe, učlovečenega Sinu
božjega, ki si najvišji ideal osebnosti, mogli
razviti vse svoje umske in telesne sile in jih
svobodno, samostojno, a popolnoma nese-
bično stavili v službo človeške skupnosti, v
službo obnove družine, vsega gospodar-
skega in socialnega življenja.

To bodi torej naša naloga v luči bliža-
jočega se kongresa: da najprej sebe v Kri-
stusu obnovimo in potem da izpolnimo svoje
socialno poslanstvo v imenu Ljubezni! To
naj bo naš most, preko katerega bomo pri-
vedli množice v kraljestvo našega Gospoda
Jezusa Kristusa, Kralja kraljev, Vladarja
vladarjev. Podvrzimo sebe popolnoma
službi za duševni in telesni blagor vseh, ki
so pomoči potrebni! Socialno apostolstvo v
imenu veličastne misli Kristusa Kralja!

Za vzvišene namene bomo šli v boj proti
sovražnikom vere. Za kraljestvo Kristuso-
vo na zemlji, ki je kraljestvo pravice in res-
nice.

Hočemo svobodo otrok božjih!

Svobodo, da bodo kristjani kjerkoli na
vesolni zemlji smeli priznavati svojo vero in
živeti po njenih naukih, ne da bi zato trpeli
preganjanja;

svobodo vere v družini, v šoli, pri vsej
vzgoji otrok;

svobodo vere v vsem javnem in zaseb-
nem življenju;

svobodo, da bodo smeli poslanci svete
Cerkve po svetu širiti luč sv. vere.

Svobodo, da bomo reševali duše, izvrše-
vali dela katoliškega usmiljenja in širili
kraljestvo Kristusovo na zemlji.

Veličastna je naloga, ki naj jo izpolni
kongres. Njegov klic mora jasno zadone-
ti po vsem svetu, mora prevpiti glas Antikri-
stov. Iz njega naj posije sonce Resnice v to
zmedo narodov.

In ti, slovenski narod, ki si že tolikrat

pokazal svoje odlične sposobnosti, zastavi vse svoje sile za to, da bo svetovni kongres veličastna manifestacija za Kristovo kraljestvo!

Naš Gospod in Kralj bo med nami. Saj nam je rekel: "Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, sem jaz med njimi." Pokažimo se vredne Njegovega obiskanja!

Vas pa, dragi izseljenci, ki ste morali v tujino za kruhom, Vas prosi mati Slovenija, da se v duhu in molitvi združite z njo v teh slovesnih trenutkih, da skupno poprosimo našega Gospoda Jezusa Kristusa, Kralja kraljev, Vladarja vladarjev, da blagoslovi delo kongresa.

Zdrava, zemlje in nebes Kraljica, pod Tvoje mogočno varstvo izročamo kongres. Naj živi Kristus, Kralj!

REV. MICHAEL ČEPON,

slovenski novomašnik iz Waukegana, Ill.

Ave Maria najiskreneje čestita njemu in njegovim. Naj Bog rosi obilnega blagoslova na njegovo svečeniško pot.

KO PRIDETE DOMOV

O. Kazimir Zakrajšek.

"še ptiček rad poleti, kjer se izvali", pravi lepo slovenski narodni pregovor. Pa bi človek rad ne pohitel nazaj tja, ker mu je tekla zibelka, kjer je preživel svoja najlepša leta zlate mladosti, kjer pozna vsako travico in vsak kamenček, na katero zemljo je povezano njegovo srce s tisočnimi sladkimi spomini?

Tudi naš slovenski človek iz tujine, naš slovenski izseljenec, s kolikim hrepenenjem koprni po svojem domu! In če le malo more in mu denarna sredstva in razmere dopuščajo, se odloči, in gre na obisk svoje ljube domovine, preden umrje.

Tako gledamo z veseljem, kako naše "lastovke" prihajajo domov vsako leto v večjem številu na obisk svojega starega kraja.

In kako je slovensko srce, če tudi že desetletja in desetletja na tujem, povezano še s slovensko rodno zemljo, gledamo na ljubljanskem kolodvoru ob njih prihodu domov. Vsakdo se od veselja solzi, da je spet doma.

Toda kakor prihajate naši izseljenci domov z velikim veseljem in se že leta naprej veselite uric, katere boste preživeli doma na rodni zemlji med svojimi domačimi, tako gledamo z žalostjo, kako se mnogi vračate nazaj v tujino pred časom in globoko razočarani. Mnogi niste našli doma tega, po čemer ste hrepeneli toliko let. Tistega prijetnega objema matere domovine, katerega ste kot njeni otroci pričakovali.

Družba sv. Rafaela je že dolga leta opazovala te obiske naših izseljencev in ji je bilo težko, ko jih je videla toliko odhajati nazaj v tujino za vedno tako razočaranih. Začela je iskati vzroke tega, pa tudi načine, kako bi to popravila.

Najprej je zato vsako leto prirejala posameznim skupinam na jeseniškem in ljubljanskem kolodvoru slovesne sprejeme z godbo in pozdravi raznih oblasti in društev. S tem je hotela v njih že pri prvem koraku na domača tla ustvariti veselo in domače razpoloženje srca in čustev, da bi vsakdo videl, kako se domovina veseli njegovega prihoda kot mati in kako želi, da bi se počutil tu srečnega.

Ti sprejemi so res dosegli stoddostotno svoj namen. Vendar pa se je pokazalo, da to še ni dovolj. Vkljub temu so se še mnogi vračali pred časom domov razočarani.

Kje je torej vzrok tega?

Eno smo našli: človeku ni dobro samemu biti. Tako stoji v sv. pismu. To je tisto. Le malo onih, ki ste prihajali sem domov sami, posamezno in neorganizirano, ste našli doma s svojim obiskom res pravi užitek in veselje. V domači hiši ste se zvečine z domačimi v nekoliko dneh pogovorili o vsem, kar ste si imeli povedati. Nekoliko dni ste porabili za obiske sorodnikov in raznih krajev. Potem pa se niste vedeli kam dejati. In tako vam je postalo dolgčas in odšli ste čim prej nazaj v novo domovino. Napaka je bila torej samo v tem, da ste prišli sami in tu doma ostali osamljeni.

Kako vse drugače je z obiskom, ki je skupen in organiziran, se je posebno lepo pokazalo lansko leto, ko je bila tukaj Slovenska Ženska Zveza. Članice te skupine so se vračale skrajno zadovoljne in vesele. Izlet jim bo ostal v sladkem spominu za vedno. To kažejo številni dopisi po vašem časopisju, katere z veseljem čitamo.

Naša domovina ima toliko bogastva, lepote in zanimivosti, kakor malokatera druga dežela. Iz vsega sveta prihajajo k nam turisti na počitnice, pa so vsi skrajno zadovoljni in prihajajo radi leto za letom. Zato bi pri nas tudi našim lastnim bratom in sestram ne smelo biti dolgčas. Samo obisk treba pravilno urediti.

Pri Družbi sv. Rafaela sedaj proučujemo to vprašanje in iščemo načinov, kako bi vsem našim dragim bratom in sestram, ki prihajate domov na obisk, pomagali, da bi vsakemu bil ta obisk veselo in srečno doživetje, da bi vsi našli tu doma to, po kar ste prišli, namreč nekoliko najsrečnejših uric življenja. Gotovo bomo našli način, kako bomo tudi glede tega storili za vas, naše izseljence, vse, kar le siromašna in tesna domovina zmore. Vi ste naši in mi smo vaši. In želimo srčno, da tako tudi ostane. Ko pridete domov, moramo najti sredstev, da vam bomo naredili ure bivanja med nami tako prijetne, da boste vsi šli nazaj v tujino prenovljeni v ljubezni do svojega doma, svojega naroda in svoje rodne države.

Danes vam še ne moremo povedati, kako

bomo poskusili to doseči. Eno pa lahko že danes povemo in vam predlagamo: Vsi, ki name ravate priti domov in želite, da za vas preskrbimo, pišite nam in nam sporočite svoj dohod.

Pisarna Družbe sv. Rafaela je sedaj že tako lepo urejena, da boste v njej našli predvsem svoje shajališče za dni, ko boste tukaj. Zato naslovite vso svojo pošto na našo pisarno, kjer bomo skrbeli, da jo boste redno in gotovo dobili.

Ko pridete v Ljubljano, če našega zastopnika ne bo na kolodvoru, pridite sami v pisarno. Pisarna je takoj poleg kolodvora Tyrševa 31 (Dunajska cesta) na desno od kolodvora. Je to velika hiša z napisom "Josip Verlič".

"Izseljenski Vestnik" je mesečnik, katerega izdajata Družba sv. Rafaela in Izseljenska Zbornica v Ljubljani kot glasilo vsega slovenskega izseljenstva celega sveta.

"Izseljenski Vestnik" obravnava vsak mesec vse važne zadeve, ki se tičejo našega izseljenstva in je zelo potrebno, da so naši izseljenci o vsem tem poučeni. Gre samo za njih koristi.

"Izseljenski Vestnik" prinaša vse uradne odredbe naše države Jugoslavije, tikajoče se izseljenstva, in vse naredbe raznih držav glede priseljenstva, kjerkoli so naši ljudje.

"Izseljenski Vestnik" prinaša dopise izseljencev iz vsega sveta, kar gotovo zanima vsakega našega človeka na tujem.

"Izseljenski Vestnik" naj bo vez, ki veže vse slovenske izseljence vsega sveta v eno družino. Domovina imenuje naše izseljenstvo svojo "deseto banovino", t. j. sestavni del naše države. To bo pa le, če ga bodo naročili in vanj dopisovali vsi izseljenci.

"Izseljenski Vestnik" je zato najvažnejši list za vse naše izseljence po vsem svetu, in bo gotovo samo njihova korist pa tudi njihova čast, ako bo od leta do leta rasel, se večal in postajal vodilni list slovenskega naroda.

"Izseljenski Vestnik" stane za USA samo 50 centov.

Prosimo, pišite nam, da vam ga pošljemo na ogled. Gotovo vam bo všeč.

Izseljenska Zbornica.

ODMEVA V DAN – ČEZ HRIB IN PLAN

USTANOVNIK NAŠEGA KOMISARIJATA NAVDUŠUJE AMERIŠKE ROJAKE.

SRČNO sem se zveselil akcije za nov samostan in nov kolegij pri Mariji Pomagaj v Lemontu. Prav iz srca jo pozdravljam in želim, da bi Mati Marija tudi sedaj ne zapustila svojega naroda v Ameriki in pomagala s svojo mogočno priprošnjo, da bo akcija uspela.

Takoj ko sem čital v "Ave Maria" prvo sporočilo o tem velikem in zgodovinskem koraku, sem bil trdno prepričan, da boste uspeli.

TO JE RES NUJNA POTREBA.

Ko sva se s P. Hugonom pred leti lotila ustanavljanja naše materinske hiše v Lemontu, sva šla kupovat farmo za \$34.000 s komaj \$500.00 v blagajni. Predrznost brez primere, kaj ne? Vendar tako sva oba zaupala v Marijino pomoč, da se niti za trenutek nisva pomišljala skleniti pogodbe. Ko je bilo treba plačati prvi obrok, res, bil je denar že zbran.

Ko sva začela postavljati sedanjo "graščino", je bil namen, postaviti samo nekaj malega, začasnega, samo za kakih pet let. Po petih, šestih letih, sva dejala, bo gotovo že mogoče lotiti se zidanega kolegija in samostana. Zato sva se odločila za "portable house system".

Tudi je bi najprej načrt samo tedanjo farmersko hišo razširiti in povečati. Toda dohodki so tako naraščali, da smo mogli načrte sproti povečavati. Občudoval sem tedaj posebno veliko zaupanje in pogum P. Hugona kot tedanjeja komisarja.

Tako je nastajala in nastala sedanja lesena "graščina".

Danes je od tega že skoraj 15 let, toraj trikrat tako dolgo, kakor smo ji določili nalogo. Kako nujna mora biti torej potreba, da se pozida stavba, ki bo odgovarjala svojemu namenu, si lahko mislim. Saj je čudno, da je "portable" stavba ostala še skupaj.

Prav tako in tako ste naredili, ameriški Slovenci, kakor so naredili vaši očetje doma. Posejali so sveto našo slovensko zemljo z Marijinimi cerkvicami, zapustili so nam na bivšem

Kranjskem in Štajerskem naše Brezje, na Primorskem našo Sveto goro, na našem Koroškem našo Gospo Sveto kot svojo najdražjo dediščino, preden so legli v grob. Marijo so nam dali za mater, pa nas vsi sovražniki niso mogli uničiti. Vi ste dali ameriški Sloveniji svoje Brezje, Marijo za mater, pa tudi ta ne bo propadla. Res so bile in so velike izgube v slovenskih dušah, ki so se v tujini izgubile za Boga in za Mater. eliko jih je okužila tujina. Toda narod kot ce- Veliko jih je okužila tujina. Toda narod kot ce- rešilo.

Zato blagor vam, da smete na večer svoje- ga trpkega izseljenskega življenja postaviti pri tej Marijini hišici, pri svojem verskem in narodnem domačem ognjišču v tujini, še stavbo, ki bo mogočen in neporušljiv fundament za prihodnost. Ako bi bila ostala v Lemontu sedanja "revščina", ne bi Lemont imel prihodnosti. Lese- no poslopje bi razpadlo in konec Lemonta, konec ameriških Brezij. Toda ne! Marija je vno- vič pokazala svojo mogočno roko, in vaše Brezje so rešene. Stoletja naprej, ko vas in vaših otrok že dolgo ne bo, bo ta spomenik vaše lepe sloven- ske duše še ostal in govoril poznim rodovom o Marijinem narodu, ki je bil sicer majhen, naj- manjši po številu, toda velik v svoji Materi in velik v svoji duši.

P. KAZIMIR ZAKRAJŠEK.

VESELJE TUDI NA WILLARDU

Piše o tem veselju Mrs. Mary Toloni. Takole pove: Kakor vse dobromisleče Slovence, tako tudi mene iz srca veseli, da se bo vendar enkrat v Lemontu postavil primeren dom Mariji Pomagaj in našim oo. frančiškanom. Pozno je sicer že, pa vendar bolje ko nikoli. Že dolgo vrsto let smo si želeli, da bi nam dal Bog kmalu dočakati tega poročila. Z velikim zanimanjem prebiramo v listu Ave Maria, kako so se naši do- bri ljudje po raznih krajih takoj zganili, ko je prišel nanje apel iz Lemonta, in velikodušno da- rovali v ta namen. Od nas in sploh iz Wisconsin- a ni bilo še nič poročanega, pa smo zvedeli, da je vzrok v pomanjkanju prostora v listu, ne

pa v naših ljudeh. Darovali smo tudi mi že precej in upamo, da bomo še. O, le vsak naj stori za to dobro stvar, kar največ more, saj mu bo Bog vse obilno poplačal. Vsi se postavimo pod varstvo sv. Jožefa, ki je patron tega podjetja, in se zadolžimo pri tem mogočnem nebeškem priprošnjiku, da nam bo Bog povračal na njegovo priprošnjo. Jaz že komaj čakam, da bom doživela uresničenje teh načrtov in mogla nekoč stopiti v novo svetišče Marije Pomagaj v Lemontu. Dobro vem, da je mnogo takih, ki imajo prav tako željo, zato le stopimo skupaj in podpirajmo to akcijo, da bodo čimprej uresničene naše skupne želje. Našemu Lemontu pa pošiljam iskrena voščila in molitve za božji blagoslov na njegovo podjetje.

CELO KANADA SE OGLAŠA

Posebno nas je ganilo, ko smo videli, da se celo naši dobri Slovenci v Kanadi zanimajo za zidanje v Lemontu in skušaja po svojih močeh prispevati darove v ta namen. Zadnjič je že bilo poročano o zbirki v Torontu, to pot so se pa izkazali Slovenci v Hamiltonu. Mr. Joseph Starešinič in Mr. John Horvat sta hodila od hiše do hiše in nabrala \$15.50. Darovali so: \$2: Mike Turner in John Zver; \$1: Joe Starešinič, John Horvat, Martin Legen, Steve Nedelko, Martin Baligac in Ignac Horvat; 50c: Louis Tratnjak, Steve Kostrič, Steve Tivadar, Martin Hanc in Joe Tona; 25c: Martha Kolenko in Martin Sernek. K tej svoji je še priložila Mrs. Vipavec iz Toronta \$2.50. Vsem se prav iz srca zahvaljujemo in vabimo še druge naše dobre prijatelje v Kanadi, da bi po svojih močeh darovali. Obenem pa obetamo vsem Slovencem v Kanadi, da jim bomo tudi v prihodnje po najboljših močeh skušali iti na roke v njihovih duhovnih potrebah ter jim zopet in zopet poslati slovenskega duhovnika vsaj za veliko noč, če bi že drugače morebiti ne bilo mogoče. Bog povrni vsem!

PRIPOROČILO.

Br. Antonin sporoča, da so v Clevelandu umrli sledeči naročniki, in jih priporoča v molitev: Frank Kmet, Amalija Misic, Joseph Horvat, Mr. Zeleznikar, Mary Baskovich in Mr. Perko.

BESEDA NAŠIM ZASTONIKOM

Ana Zalar, Lorain, Ohio

DOLGO mi je bilo že v mislih, da bi napisala nekaj za naše zastopnike. Seveda tudi za vse naročnike in bralce tega lista. Vsi vidimo in sami beremo, kako lepo branje in kako potrebno duhovno hrano nam prinaša ta list. S ponosom bi morali vsi govoriti o njem in ga pogosto pokazati našim znancem in sosedom. To zahteva od nas že sama krščanska zavednost in gorečnost za dobro stvar.

Zdaj je pa še druga reč, ki nas k temu opominja. Vsi beremo, kako naši očetje frančiškani v Lemontu postavljajo nova poslopja za povzdigo katoliškega in slovenskega imena našega naroda. Veselo je opazovati, kako lepo se je narod odzval takoj na prve klice na pomoč. Videti je, da je stvar v najboljšem teku in nabelega dvoma ni več, da se bo ta lepi cilj v kratkem dosegel. Ne smemo pa misliti, da je s tem naša naloga končana in da potem lahko roke križem držimo.

Nikakor ne, to se ne sme zgoditi. Jaz celo mislim, da se naša naloga potem na novo pričene. In ta naša naloga naj bi bila — še vse bolj razširiti ta naš prekrasni list AVE MARIA. S tem listom opravljajo naši očetje frančiškani pravo misijonsko delo med našim narodom, ker list gre od hiše do hiše in zahaja tudi v kraje, kamor duhovnik ne more. Mi, ki list naročamo in beremo, koristimo v prvi vrsti samim sebi, ker zajemamo iz njega tako blagodejno duševno hrano. Istočasno pa tudi pomagamo očetom frančiškanom, zakaj potom lista in z njegovo pomočjo se zbirajo darovi za vzdrževanje velikega podjetja, ki ga v prid našega naroda vodi očetje frančiškani v Lemontu.

Zadnjič sem brala v listu voščilo preč. g. kanonika Omana, da naj bi AVE MARIA dobila 50000 naročnikov. Seveda bi jih list zaslužil in sicer bolj kot katerikoli drug podoben list. Toliko jih pa seveda ne bo nikoli dobil, to vsi vemo, to ve tudi sam preč. gospod Oman. Kljub temu tisto voščilo ni kar tako. Vsak ljubitelj tega lista se je moral ob branju tistega voščila vsaj nekoliko zamisliti. Če je 50000 nemogoče, ali je

pa tudi res, da je sploh nemogoče iti na delo in dvigniti število naročnikov vsaj na — — — Mi slila sem zapisati veliko manjšo številko kot je ona v voščilu g. kanonika, pa sem nazadnje še tisto izpustila. Recimo rajši takole: Nekaj tisoč novih dobiti bi prav res ne bilo nemogoče.

Ta poziv gre seveda v prvi vrsti na naslov naših zastopnikov in zastopnic. Mi smo poklicani, da žrtvujemo čas in trudne noge in smo pripravljene dobiti tudi kako grenko pod nos. In to si mora vsakdo k srcu vzeti, da ni vredno biti zastopnik samo zaradi imena in morebiti še za kosček časti. Nehote moramo opazovati od časa do časa, da več store za list taki, ki niso njegovi zastopniki, nego oni, ki so zastopniki in posebej poklicani delati za list. Naravnost ginljivo je zasledovati, kako se nekateri naročniki na svojo roko trudijo za nove naročnike. To delajo gotovo iz same verske gorečnosti in iz ljubezni do Boga. Zato si upam priti na dan s posebnim pozivom na zastopnike in tudi naročnike, ki se takole glasi:

Nova velika kampanja za list AVE MARIA je potrebna. Najbrž se pa Uprava v Lemontu obotavlja z razpisom take kampanje, ker je sedaj na dnevnem redu posebna zbirka v fond za zidanje. Dajmo jih torej mi sami podrezati, da jo razpišejo. In tudi predlagam, da bi se ta kampanja imenovala KAMPANJA ZASTOPNIKOV (in morebiti tudi še VSEH NAROČNIKOV.) Z drugo besedo — mi sami moramo naravnost izsiliti od očetov frančiškanov, da se taka kampanja razpiše in nas pošlje na novo delo, tako krepko in živahno, kakor ga še nismo doživeli v vseh letih, odkar ta list izhaja. Kaj bi bilo lepšega in tolažljivejšega ko to, da bi mi zastopniki in naročniki kmalu enkrat po končanem zidanju v Lemontu poklonili našemu vrlemu listu nekaj tisoč novih naročnikov?

Kaj pravite na to, dragi prijatelji in prijateljice? Oglasite se s svojo besedo in povejte, če vam je moja beseda šla do srca. Samo moja beseda najbrž ne bo dovolj močna, da se kampanja razpiše, če boste pa še drugi pokazali svojo pripravljenost, se Uprava tega lista ne bo mogla še dalje pomišljati in bo začela preudarjati, kdaj bi bila najbolj primerna prilika, da se s tem prične. Povejte torej svoje mnenje in potem bomo zavihali rokave in vzeli pot pod noge..

DOM DEV. MOGOČNE V LICHTENTURN- NOVEM ZAVODU V LJUBLJANI.

Po Mariji k Jezusu! To geslo, bogato blagoslovljenega I. jugoslovanskega evharističnega kongresa v Ljubljani, je krepkeje usmerilo naš duhovni napredek v večnostni cilj. Mariji — Devici Mogočni, ki je v dneh kongresa tako materinsko čula nad nami, smo postavili lep in trajen spomenik, dom duhovnih vaj za ženstvo, "Dom Device Mogočne". Ni to mrtev les in kamen, ampak živ spomenik; saj je tu kraj milosti in duhovnega življenja za vse izgubljene, bolne, strte, mlačne, krepstne, goreče in hrepeneče duše, ki v tihoti in samoti duhovnih vaj najdejo Boga, njegovo luč in moč za borbe in zmage življenja.

Zgradba že stoji in par let že razliva Marija milosti onim, ki se ji odzovejo.

Tudi za vas, drage nam sestrice v tujini, je v njem pripravljen prostor. Tudi vas kliče Devica Mogočna, ko se vračate k svojim ljubim v domovino, da se oglasite še pri Njej ter si nasrkate v duhovnih vajah bogastva in lepote božje. V domačem jeziku boste poslušale besedo božjo. Vesele boste, ko se boste vračale in prinesle iz domovine duhovnega bogastva in nebeških milosti na svoje delo.

Letos je že ena vaša tovarišica iz Clevelanda prisluhnila klicu in nad vse zadovoljna se je poslovila. Da bi mogla osrečiti Brezmadežna s svojimi darovi ob prihodnjem obisku veliko — vse, ki bodo prišli v domovino!

Dom Device Marije Mogočne stoji v Ljubljani. V njem je več lično opremljenih sob z vsemi pritikinami, kjer se nudi obiskovalkam duhovnih vaj vsa potrebna oskrba. Katera želi prenoviti in obogatiti svojo dušo, ko pride v domovino, naj se prijavi na naslov:

Čast. predstojništvo Lichtenturnovega zavoda
v Ljubljani, Ambrožev trg 8.

ZAHVALA

Se javno zahvaljujem Mariji Pomagaj in služabniku božjemu škofu Baragi za uslišanje prošnje in zdrave. Se mi je po težki operaciji vrnilo zdravje in tudi u več važnih zadevah. Hvaležna prilagam dar Baragi na oltar. — Mrs. Mary Barle.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Lep pozdrav Vam in vsem Kotičkarjem. Minile so pa tudi počitnice in moramo iti nazaj v šolo. Prišel bo mesec maj, ki se ga prav veselimo. V cerkvi bomo postavili in okinčali lep Marijin kip. Na prvi dan maja bo slovesno kronanje Marije. Potem bodo vsak večer šmarnice. Peli bomo veliko Marijinih pesmi, ki jih imam prav rada. Pa tudi doma bom okinčala Marijin kip.

V mesecu maju pride tudi Materinski dan. Letos bo 14. maja. Tisti dan vsi slavimo naše dobre mamice in jim želimo vse dobro. Tudi se jim zahvaljujemo za njih trud in trpljenje za nas. "Mati", o krasna beseda! O ljubeče materino srce! Tudi drugi ljudje nas ljubijo, a le mati nas res razume.

"Oj ptičice, povejte mi,
najboljše srce kje živi?
To je srce mamice,
pojo mi ptičice."

Tudi mi Črički bomo zapeli materam na čast letos tako lepe pesmi, da jim bodo kar srca igrala. Zdaj moram pa končati. Še enkrat sporočam prav lepe pozdrave za Strička in vse čitatelje, posebno pa velik pozdrav vsem našim mamicam. Bog jih živi. Prilagam tudi pisemce, ki sem ga dobila za Strička iz starega kraja. Želim, da ga natisnete.

Vikica iz Newburga.

Dragi Striček:—

Prvič se oglašam v Tvojem koticu tam v daljni Ameriki. Pogostokrat sem že mislila, kako dolgčas mora biti ubogim izseljencem po svetu, ki so odšli iz drage domovine. Prepričana sem, da bi bilo tudi meni. Pa hvala Bogu, meni ni treba iti v tuje dežele. Rada bi pa videla, da bi mi kdo pisal in bi ga dopisovanje z menoj tesneje zvezalo z domovino. Vem, da bi bil vsak vesel, če bi prišlo do njega kako pismo iz njegove domovine. Pa tudi Tebi, dragi Striček, hočem biti zvesta prijateljica. Pa to Te prosim, da nikar ne vrzi tega pisma v koš. Po tem bom gotovo še pisala. Sedaj pa končam in prav lepo pozdravljam Strička in vse izseljence.

Vera Dobnik, Maribor.

Dragi Striček:—

Minil mi je že rojstni dan in god, tuji velika noč je že za nami. Jaz praznujem rojstni dan z mojim atetom prvega marca. Krščena sem pa na ime Josephine, moj ata pa na ime Joseph. Tako tudi godujeva vsako leto skupaj na sv. Jožefa dan. Moj ata so mene dobili na

svoj rojstni dan za "present" in so me še sedaj veseli, kajti sva vedno dobra prijatelja. Pirhov sem dobila letos polno košarico Upam, da ste tudi vse druge deklice bile deležne takih dobrot. Kadar so veliki prazniki, je res lepo, če ima človek nekaj dobrih tet, ki nam preskrbe raznih dobrot. Posebno nam tete prav pridejo o Božiču in Veliki noči. Bog živi vse naše dobre tete in nam jih ohrani še mnogo let, da nam bodo kar naprej delile svoje obilne dobrote. Pozdrav vsem.

Lilica Adamič, Burton, Ohio.

Dragi Striček:—

Spet pišem par vrstic. Bom moral prav na kratko narediti, ker nimam nič novic. Ko to pišem, je še pet dni do velike noči. Na vrtovih je že vse zeleno in pripravljeno za cvetje. Samo da bi bilo malo gorkejše vreme. Potem bi gotovo vsako jutro že ptiči veselo žvrgoleli in mi vsi bi bili veseli. Drugega pa nimam kaj pisati. Pa gud baj, Striček!

Frank Kokal, Universal, Pa.

Dragi Striček:—

Upam, da ste še živi in da boste lahko brali to moje pisemce. O veliki noči ne bom pisala, ker menda že veste, kako se imamo pri nas ob tistem času. Zato pa kaj drugega.

Šola še vedno stoji. Striček, ali ste tudi Vi kdaj, ko ste hodili v šolo, imeli take želje, da bi se šola skoraj končala? Mi komaj čakamo tega in že štejejo dneve, ure, minute in tudi sekunde. Učiteljice nam pa pravijo, da je še pre zgodaj za misliti na kaj takega. Tako smo ljudje različni.

Danes ko to pišem, smo se spravile dekleta skupaj in šle na hrib igrati "baseball". Joj, to je bil živžav. Nai-grale smo se tako, da bi se lahko merile s pravimi baseballarji v tekmi. Bila je igra in pol.

Mislim, da je zima letos že slovo vzela. Ptički tako lepo pojo zunaj, da je veselje poslušati. To nam pove, da so topli dnevi blizu.

Kmalu pa pride junij in — konec šole. Takrat bomo pa smele pustiti knjige za par mesecev in ne bo treba skrbeti, kaj bomo imeli za domačo nalogo. Tudi ne bo treba misliti na to, če bom znala jutri deklamirati tisto pesem, ali pa bom do tistega časa vse pozabila . . .

Kako pa kaj Vaš poštni koš, Striček? Ali ima dosti za jesti? Ako Vam kdaj zmanjka pisemc od mladih prijateljev od drugod, nič ne skrbite, ampak se takoj obrnite na Vašo.

Alvino Horžen, Assisi, Ill.

Slavo neskončno ti z vsemi močmi!

Vsreči nesreči, na slehernem kraji,

Tebe, Devica bom vedno častila,

Upam pa tudi, da enkrat tam v raji

S tabo cvetice veselja bom vila.

Pa Pozdrav ot,

Frances Zupančič, Morgantown, Ind.

ŽALOSTNA RESNICA

Iz angleškega.

JAZ sem človek s črno kožo in eden tistih, tisočev, ki potujejo po celi Ameriki ter iščejo dela, miru, zadovoljnosti in sreče. Srečujem tisoče ljudi vsake vrste, bele in črne, siromašne in bogate, dobre in slabe, tudi ljudi, ki so pripravljene prijeti za vsako delo, pa tudi take, ki bi ne delali niti takrat, če bi jim stal z nabito puško za hrbtom.

Star sem 22 let. Preden sem vzel popotno palico v roke, sem hodil dve leti v višjo šolo. Od tistega časa sem se veliko naučil. Znam si pomagati do potrebnih reči za življene tudi če nimam beliča v žepu.

Vem, kako priti iz kraja v kraj, kamor se mi hoče priti. Upam si priti iz Chicage v New York v 20 urah. Seveda se da priti v New York v tako kratkem času samo s potniškim vlakom. Če bi bila moja koža bela, bi si upal izprostiti vožnjo pri avtomobilistih, črncev pa ljudje ne jemljejo na avtomobile. Torej se držim vlakov in večinoma se zmuznem na kak potniški vlak, zakaj tovorni vlaki so nevarni in počasni.

V manj ko dveh letih sem dobil delo okoli 40 krat. Navadno le za kak dan ali kvečemu za nekaj tednov, tu pa tam tudi za nekaj mesecev. Toda zaslužil sem komaj toliko, da sem si kupil obleko, ki jo nosim na sebi. Najboljše delo sem imel takrat, ko sem v Kansasu bil uposeljen pri gradnji nove ceste.

Vprašali me boste, zakaj ne ostanem doma in si ne dobim javne podpore. Moja mati ima šest otrok in denar iz javne podporne blagajne ne zadostuje za vzdrževanje vseh. Tako si mislim, da je bolje iti po svetu in se nekako preriniti skozi življenje brez materine pomoči. Tu pa tam se mi celo posreči, da ji pošljem nekaj dolarjev.

Eno celo zimo sem bil na potovanju in povem vam, da to ni šala. Voziti se skrivaj po vlakih je dosti nerodno že poleti, pozimi je prava muka. Mimogrede naj dam dober svet. Če se mislite kdaj vkrasti na vlak za zastonsko vožnjo, ogibajte se prednjih vozov. Kadar ti brzi vlaki napolnijo na potu kotljo z vodo, se vam bo v sprednjih vozovih slabo godilo. Poznal sem fanta, ki je lansko zimo naredil tako napako.

Ko so ga našli, so morali rabiti sekuro, da so ga izkopal iz ledu, ki ga je bil pokril in seveda zadržal . . .

Pravijo, da se nam časi zboljšujejo. Morebiti je res nekaj na tem, vendar nam ne kaže preveč trobiti o tem. Stvar je pač ta. Bogataši sedaj delajo boljši dobiček kot so ga delali pred nekaj leti. Če bo šlo tako naprej, bodo zaposlili nekaj stotin mož več. To je pa tudi vse. Več ko dovolj drugih nas bo pa ostalo na mrzlem zunaj na cesti, posebno nas, ki nimamo bele kože.

Seveda tudi jaz gledam v bodočnost in si slikam tiste čase, ko bom imel svoj dom kakor ga imajo drugi ljudje. . . Nič ne vem, kako bom prišel do svojega doma, ampak že naprej si slikam njegove prijetnosti. Trudim se po najboljših močeh in če dobim delo, delam zares in mi ni na tem, da bi samo čas tratil. Toda težko je, presneto težko. V Harlemu, kjer sem doma, je več ko tretjina moških brez dela.

Kadarkoli pridem v tuj kraj, povsod vidim polno ljudi, ki nimajo nobenega zaslužka. Toliko težje je zame, da bi v takem kraju dobil kako delo. Res je, lahko stopim kam v podporo stanico, da dobim žlico juhe in se umijem. Toda dolgo me ne obdrže ondi. V nekaterih krajih ne smeš ostati delj ko 24 ur. Kako naj si dobim delo takoj prvi dan v popolnoma tujem kraju?

Pisarne za brezposelne so za to, da ti pomagajo, boste morebiti rekli. V teh pisarnah iščejo delavcev ljudje, ki imajo na rokah težka dela za nekaj tednov ali kaj takega, zraven pa še hočejo, da jim delo opravimo takorekoč zastonj. Vseeno, delo je delo in magari prinese samo nekaj grošev plače. Če grem vprašat za delo v tako pisarno, mi povedo, da ravno sedaj ni nič odprtega, pa me bodo pozvali, kadar bo. Toda čakati ne morem, ker nimam kam glave položiti. Še to popoldne mi je treba vzeti novo pot pod nogo.

Vendar bom morda prespal to noč v kaki veži ali v igralnici. Jutri torej lahko spet stopim v pisarno. Utegne se vseeno zgoditi, da najdem vsaj majhno zaposlenost, preden me bodo zgrabili policaji in me osumili potepuštva. Recimo, da res ujamem kaj. Ali bodo moje težave s tem odpravljene? Še malo ne. Žep mi je prazen. . . S čim si bom plačal kosilo do dne, ko potegnem plačo? Ali naj prosim, da mi pla-

čajo nekoiko že naprej? To bi pomenilo, da bom takoj zgubil delo.

Mnogi mislijo, da v Ameriki ni takozvanih "razredov" med ljudmi. Pravijo, da smo tu vsi enako rojeni in polno takih lepih reči. To se vse prav lepo sliši, toda jaz vem, da so to samo besede. Imeti moraš "očitna sredstva za vzdrževanje samega sebe" — če teh nimaš, nisi svobodni človek. V mestih, kjer imajo prisilno delavnico, se utegne tole pripetiti: Oblasti si bodo mislile, da bi bilo dobro prihraniti davkoplačevalcem manjšo ali večjo svoto. Zato bodo razpele svoje mreže prav na široko in zajele kar mogoče veliko tičkov, ki nimajo "očitnih sredstev za vzdrževanje samih sebe". Poslale jih bodo graditi javne ceste za nekaj mesecev, seveda brez plače . . . O, so v Ameriki razredi, so!

Ko zaideš v razred nemaničev, si obsojen, da obtičiš v tem razredu in da boš začel misliti prav tako kakor ljudje v tem razredu večinoma mislijo. Večkrat mi kdo reče, da samo norci in osli delajo. Da, v Ameriki je poseben delavski razred, ki ne more in ne more dobiti dela, oziroma je že prenehal gledati za delom. Pa je še drug razred, ki misli, da je delo nečastno in ponižujoče.

Najslabše pri celi reči je pa to, da v resnici ni prav nobene potrebe za nezaposlenost. Po vsej Ameriki mi stopajo pred oči polja in rudniki in mesta. Dovolj je dela za vse in tudi hrane in vsega potrebnega.

Že svetovna vojska je spremenila ljudi, današnji časi jih pa še bolj spreminjajo. Vsakovrstne ljudi srečavam. Včasih se spustimo v pogovor, kaj naj bi prav za prav bila največja reč v življenju. Nekateri pravijo, da ljubezen, drugi trdijo, da ženske, jaz pa rečem, da je največja reč razum. Če bi mi vsi skupaj imeli le nekoliko več razuma, bi bil ves svet drugačen in ljudje bi bili drugačni.

Bil sem vzgojen kot katoličan in moj rod je bil katoliški leta in leta. Vedno sem skušal biti dober in živeti po svoji veri. Toda odkar moram hoditi po svetu, sem veliko videl in spoznal, da tudi katoličanom manjka razumevanja.

V preteklem marcu sem bil v Clevelandu in sem se pripravil, da naredim svojo velikonočno dolžnost. Bila je sobota. Našel sem katoliško cerkev in šel k spovedi. Vse je šlo gladko. Drugo jutro sem šel k zgodnji maši, da bi prejel

sveto obhajilo. Cerkev je bila skoraj polna in moral sem iti daleč naprej proti otarju. Našel sem klop, kjer so sedeli samo trije, dva moška in ena ženska. Ozrli so se name, vstali in šli iz klopi.

Dovolj sem bil neumen, da sem ostal na svojem mestu. Več in več ljudi je prihajalo v cerkev, jaz sem pa še vedno imel vso klop sam zase. Ozrl sem se in videl, da so ljudje stali poleg klopi. Tedaj sem si mislil: Ni vredno, da bi vso cerkev spravljal v nered. Dvignil sem se in odšel proti ozadju. Seveda sem silno neprijetno občutil poglede ljudi, ki so se od vseh strani ozirali name. Vem, da se bo mnogim belim ljudem jako čudno zdelo, če povem, da imamo tudi mi črnci čut za zadrego in užaljenost in sicer prav tako kot oni sami.

Zadaj ob strani sem videl klop, ki je bila rezervirana za redovnike, menda klerike ali brate. Mislil sem si, da bodo vsaj oni imeli kaj razumevanja, in sem se vsedel v tisto klop. Toda tudi ti so se takoj dvignili in stali ob strani. To ponižanje e bilo zame preveč. Vstal sem in sredi maše odšel iz cerkve.

Seveda sem pa tudi doživel veliko lepšihkušenj. Mnogokrat sem bil od ljudi in duhovnikov zelo lepo sprejet. Nočem napraviti vtisa, da imajo vsi ljudje take predsodke o nas črncih kot so jih pokazali oni v Clevelandu. Toda kolikor je tega nerazumevanja, je več ko dovolj in mora narediti mnogo škode. Ako bi se dali ljudje vsaj nekoliko poučiti, kako so stvari v resnici na tem svetu, bi jim prav gotovo pomagalo, da bi prišli do boljšega razumevanja in bi spoznali, s kakšnimi težavami se dostikrat bori ta ali oni njihovih bližnjih.

Vrhovni poveljnik naše Uprave,

BRAT AKURZIJ SOMRAK OFM,

naroča vsem naročnikom in
zastopnikom,

da preberete in premislite članek Mrs.
Zalar iz Loraina, Ohio.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

PITTSBURGH, PA. — Piše George Veselich. — Prosim, da me pustite na svoj zapeček. Moram popraviti pomoto, katero so naredili drugi in sicer pri poročanju o darovih za novi samostan. V aprilski številki Ave Marije je bilo zaznamovano, da je v Pittsburghu daroval \$10. za novi samostan George Veselich. To pa ni res. Omenjeno svojo je poslal svojim staršem Frank Rudman iz Houston, Texas. Ta nadebudni mladenič je obiskal Ameriške Brezje v spremstvu svojih staršev pred dvema letoma. Ko je videl, kako slabo stanovanje imajo frančiškani v Lemontu, se je izrazil, da bi moralo poslopje, ki služi tako plemenitim namenom, imeti boljšo podobo. Ko je pa letos slišal, da ste začeli nabirati za novi kolegij, se je takoj oglasil ter daroval za začetek to svoto. Prosim torej, da se uvrsti ime Frank Rudman namesto prej imenovanega Georga Veselicha. Sicer bi ne bilo prav nič napačno, če bi tudi jaz kaj daroval, toda ker so naš č. g. župnik sporočili, da se naša fara oglasi s svojim darom nekoliko pozneje, se bom takrat tudi jaz pridružil. Želim mnogo uspeha pri nabiranju in ostajam vaš vdani prijatelj.

DENVER, COLO. — Piše Johana Šušteršič. — Hvaležnost do Marije mi narekuje, da nekoliko bolj na široko objavim javno zahvalo, ki sem jo obljubila, ako bo moja prošnja uslišana. Pred devetimi meseci nas je zadela velika nesreča. Moja 19 letna hčerka Ida si je v avtomobilski nesreči zlomila nogo pod kolenom. Prelom je bil tako hud, da so zdravniki obupavali in bili že na tem, da bodo nogo odrezali. Jaz sem pa zaupno prosila Marijo, naj pomaga. Tudi dobre sestre v bolnišnici so molile v ta namen. Bili smo uslišani. Naša Ida sedaj že dobro hodi in je kar zdrava. Zopet se je pokazalo, da se k Mariji Pomagaj ne zatekamo brez uspeha. V znak hvaležnosti prilagam za svete maše in lučke pri Mariji Pomagaj. Pozdrav vsem.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Zopet smo dobili od naših naročnic in naročnikov celo vrsto pesmi za majnik. Nekatere so jako lepe, toda nobene nismo dali natisniti. Zakaj neki ne? Zato, ker ni nobena tistih pesmi izvirna. Nekateri ljudje so čudni. Nekje vidijo lepo pesem, pa jo brž prepisejo in pošljejo v list. Pa niti ne povedo, kje so so prepisali. Za nekatere urednik sicer ugane, odkod so, za vse pa ne. To pa vendar veste, da sme pesem nositi samo tistega človeka podpis, ki je pesem zložil. Ako bi nam kdo pisal, da želi imeti natisnjeno pesem tega ali onega pesnika, ker se mu zdi posebno lepa, bi se to seveda dalo narediti. Mi bi potem povedali, kdo je pesem zložil in kdo je tisti, ki nas prosi za natis. To bo šlo, drugače pa ne. Torej brez zamere, da je šlo toliko letošnjih majniških pesmi — ne v list — ampak v koš.

DETROIT, MICH. — Piše Frances Pautz. — Že dolgo se nisem oglasila v našem listu. Tukaj pošiljam eno novo naročnico. Žal mi je, da je samo ena. Lahko bi jih bilo več, če bi se ljudje zavedali dobrega dela, ki ga naredijo s tem, ko se naroče na tak lep list. Na tem mestu želim čestitati naselbini Joliet, ki je toliko novih skupaj spravila. Jaz kar verjeti nisem mogla številkam, ki so poročale o napredku v Jolietu. Ampak številke ne lažejo. Zdaj pa ne preostane drugega ko to, da tudi drugod posnemamo Joliet, posebno mi zastopniki in zastopnice. To je na vsak način potrebno, če hočemo še nadalje ostati zastopniki. Noben izgovor nič ne pomaga, kar poprijeti se bomo morali in se zganiti kot so se v Jolietu. Dalje naj povem, da sem se zelo razveselila, ko sem videla, da Mr. Leskovec spet tako lepe članke piše. Vedno sem z veseljem brala njegove spise, zdaj pa še posebno, ko se je bilo že bati, da bo prenehal. Le še večkrat kaj napišite, Mr. Leskovec. Ko pa berem v listu, koliko ljudje darujejo za novo semenišče v Lemontu, si pa mislim, no, saj je vendar še mnogo ljudi, ki za dobro stvar radi globoko v žep posežejo in po najboljših močeh darujejo. Ko smo

tukajšnje članice Oltarnega društva imele svojo sejo 2. aprila, so nas iznenadili pri seji s kratkim obiskom P. Aleksander iz Lemonta. Zahvalili so se nam za naš dar \$30.00. Vesele smo bile njihovega obiska, samo škoda, da so tako hitro odšli od nas. Mislile smo, da bodo ostali in v naši naselbini sami nabirali darove. Gotovo bi veliko več dobili, če bi sami kolektali. Če bomo me žene to nalogo nase vzele, ne bo tako dobro, saj veste, koliko veljave imamo me pri ljudeh... Zdaj pa zelo lep pozdrav vsem.

FRONTENAC, KANSAS. — Piše Julia Markovitz. — Brala sem v Ave Mariji, da naj se naročnina za Cvetje pošilja kar k vam v Lemont. Torej pošiljam za eno leto nazaj in za eno naprej. Dolžna sem ostala, ker sem vedno upala, da se bo pozdravil naš blagi zastopnik Jožef Zorc. Ko je bil še čil in zdrav, nam naročnikom ni bilo treba nikoli nič skrbeti, vse je on z velikim veseljem uredil za nas. Naše upanje na njegovo ozdravljenje se pa, žal, ni uresničilo. Bog ga je poklical k sebi po plačilo. Umrl je ravno na dan svojega nebeškega patrona, sv. Jožefa. Tako je odšel iz naše srede mož, ki je ves gorel za napredek katoliške stvari in ni nikdar odrekel sodelovanja pri dobri zadevi. Naj mu bo s temi besedami postavljen vsaj skromen spomenik in prav toplo priporočamo vsem naročnikom in bralcem tega lista, da se našega umrlega zastopnika tudi v svojih molitvah spominjate. Naj mu sveti večna luč!

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus. — Poročati imam žalostno novico, da je tu umrla dobra žena Mrs. Lamuth, soproga vsem dobro poznanega Mr. Johna Lamutha. Poleg moža je ostalo za njo enajst še živečih otrok, trije so pa umrli. Vse otroke sta dobra zakonca lepo krščansko vzgojila, kakor sta bila samo vedno do dna srca prešinjena z živo vero v Boga. Smrt dobre žene nas je vse globoko pretresla, ker je prišla tako nepričakovano, na drugi strani moramo pa tudi na tihem čestitati Mrs. Lamuth, da je imela tako lepo smrt. Kakor vsak dan, tako je bila tudi na dan prvega aprila še pri sv. maši in sv. obhajilu. Potem je doma opravila še vse dopoldansko gospodinjsko delo, malo predpoldne je pa mirno v Gospodu zaspala. Kot blisk je šla pretresljiva novica po fari, zakaj vsak je

imeel rad dobro ženo, ki je imela za vsakega lepo besedo in prijazen smehljaj. Na tem mestu je treba posebno poudariti, da je bila rajnica tudi zvesta naročnica lista Ave Maria in je vedno rada povedala, da vsako številko najmanj po dvakrat prebere. Prav tako so bili Lamuthovi vedno dobri naročniki in plačniki vseh drugih katoliških listov. Posebno lep zgled so dali Lamuthovi celi fari, ko so šli vsi, oče in enajst otrok, k sv. obhajilu za mater, ko je ležala na mrtvaškem odru. Seveda je imela dobra žena tudi tako lep pogreb, da takega naša naselbina še ni videla. Bog ji bodi bogat plačnik za vsa dobra dela, žalujočemu soprogu in sinovom in hčeram pa naše najiskrenejše sožalje.

BLAINE, OHIO. — Piše Frances Vovko.— Spet nekaj pošiljam, pa porabite za Kramljanje ali pa, kakor hočete. Ko to pišem, je še postni čas in se spominjam, kako so pripovedovali moj rajni oče o postu v nekdanjih časih. V hiši, kjer so bili oni doma, je bilo tako. Kar je mesa ostalo na pustni torek, so vsega v mast zalili in pustili čakati do velike noči. Ves postni čas ni nihče pri hiši pokusil najmanjšega koščka mesa in tudi zabeljeno je bilo vse samo z oljem. Dandanes pa še za to malenkost, ki je še ostala od posta, marsikdo zanemarja in samo nos zfrkne, če opomniš, da je post. Naj povem še nekaj o postu, kakor smo ga razumeli pred 40 leti. Naše sosedove dekleta so sklenile, da ves veliki teden ne bodo pokusile tople jedi. Bile so tri in ena ni mogla zdržati dalje ko do velikega četrtka. Ostali dve sta pa držali obljubo po besedi. Človek bi mislil, da je to preveč in da mora škodovati zdravju. Ampak obe sosedovi še živita in romata proti 60. letu. Da res še živita, imam dokaz v rokah, zakaj prav te dni sem prejela od ene pismo in sem se ob tej priliki spomnila strogega posta teh vrlih žensk. Nekdaj je res to, da kar se je sklenilo, se je tudi izvršilo.

BLAINE, OHIO. — Piše Frances Vovko.— Zdaj bi pa rada napisala nekaj za premišljevanje našim ta naprednim. Znana je dogodbica o tistem študentu iz starega kraja in iz starih časov, ki je šel v nemške šole, pa je pozabil slovenščino, preden je prišel domov na počitnice. Mati mu je govorila po domače, sin pa je pa samo spraševal: Vasisten, vasisten? Nekoč mu je rekla, naj gre na senožet seno grabit. Sin pa

(Dalje na platnicah)

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje)

“Deklica, kdo si pa ti in kako ti je ime?”

“Jaz sem Emerencijana, sodojenka gospodični Neži.”

“Ali si kristjanka?”

Kmečka deklica ga debelo pogleda in odgovori: “Nisem ne.”

Temu preprostemu odgovoru, tem nedolžnim očem je moral verjeti Fulvij in prepričan je bil, da se moti. Ta deklica je bila namreč hči Nežine dojke; ker ji je mati umrla, jo je vzela usmiljena sodojenka k sebi, da bi jo dala poučiti in krstiti. Bila je pa šele nekaj dni pri Neži in torej še ni vedela, kaj nameravajo ž njo.

Sedaj premišljuje Fulvij, kaj mu je storiti. Ali naprej ali nazaj? Kar priskaklja čez dvor lahkih korakov in veselega obraza Neža in obstoji, ko zagleda tujca, kateri jo z najvludnejšim obrazom nagovori: “Ni še sicer navadna ura za obiskovanje in zato se vam morda zdim vsiljenec, ali moje srce mi ni dalo čakati, da se vpišem kot ponižni klient (varovanec) vaše plemenite hiše.”

“Naša hiša,” smehljuje odgovori Neža, “nima klientov, pa jih tudi ne iščemo, ker ne hrepenimo po časti in moči.”

“Ne zamerite! Hiša, kjer gospoduje taka gospodinja, ima največjo moč, ker gospoduje čez srca.”

Devica niti zapazila ni, da se ji prilizuje, ampak nedolžnega, preprostega srca odgovori: “Pač res! Gospod te hiše ima neomejeno oblast čez srca njenih prebivalcev.”

“Ne, ne,” ustavi jo Fulvij, “jaz menim tistega nežnega vladarja, ki kaže svojo milobo vsem, ki se mu smejo bližati.”

Neža je obstala kot zamaknjena. Njena duša je gledala vse nekaj drugega. S hrepenečim pogledom v nebo izpregovori: “Zares! Njemu je posvečeno moje dejanje in moja ljubezen, čigar krasoto strme ogleduje solnce in luna na nebu.”

Fulvij ni vedel, kaj bi bil mislil pri tej ljubeznivi prikazni. Njen goreči in navdušeni po-

gled, mili in prijetni njen glas, skrivnostne besede, katere je govorila — vse to ga je nekako omamilo in mu zaprlo besedo. “Vendar, sedaj ali nikoli,” misli si, “take priložnosti ne bo več, da ji razodenem svoja čustva.”

“Vas mislim, vas! Prosim, da blagohotno sprejmete najodkritosrčnejša in najzvestejša čustva mojega srca.”

Pri teh besedah se spusti na kolena in sega po njeni roki. Plaho odskoči deklica in s tresočimi se rokami si pokrije obraz.

Naglo plane Fulvij kvišku. Trdnih korakov in jeznega obraza zagleda, da se bliža Boštjan, ki je prišel po Nežo, naj bi šla k revežem, kateri so jo željno pričakovali.

“Boštjan,” nagovori ga Neža, “ne hudujte se preveč. Menda je prišel ta gospod po nekaki pomoti noter in pojde gotovo sam zopet iz hiše.”

Neža odide, Boštjan pa mirno in resno nagovori vsiljenca: “Fulvij, kaj počenjate tu? Kaj vas je sem privedlo?”

“Mislim, da imam ravno toliko pravice, pokloniti se hišni gospej kakor kdo drug.”

“Pa ob takem nespodobnem času?”

“Tisti čas, ki je spodoben za mladega častnika, spodoben je menda tudi za vsakega drugega,” odgovori Fulvij predrzno.

Boštjan je že komaj premagoval samega sebe. “Fulvij, ne prenaglite se v govorjenju, ampak pomislite, da v eni in isti hiši niso vsi ljudje enako znani; pa ko bi tudi bili še tako znani, vendar bi se ne smeli tako predrzno obnašati.”

“Zdi se mi, da ste ljubosumni, vrli stotnik,” reče Fulvij porogljivo. “Ljudje pripovedujejo, da lazite za Fabiolo. Ona je sedaj na deželi, zato se sučete okrog Neže, da vam v roke pride vsaj ena teh dveh najbogatejših rimskih dediščin.”

To nesramno govorjenje je globoko ranilo žlahtno tribunovo srce. Ko bi ne bil vaje krščanske pohlevnosti, bi bil težko zadrževal pravično jezo. “Za vas in zame ne bi bilo dobro,” odgovori, “da bi vi dalje ostali tukaj. Lepe besede gospodične vas niso spravile ven, zato moram jaz bolj po domače to storiti.”

Ob teh besedah zgrabi Fulvija z močnimi rokami, ga nese do vrat in ga postavi pred prag. Še ga drži, ko mu pravi: “Sedaj pa le v miru dalje idite, Fulvij, pa ne pozabite, da ste se danes s svojim nevrednim obnašanjem pregrešili zoper

državne postave. Hočem vam prizanesti, če boste tudi vi vašo skrivnost pridržali zase. Povedati vam pa vendar moram, da so mi dobro znana vaša opravila v Rimu. Vaše nesramno obnašanje to jutro mi bo pa porok, da se boste zmerno obnašali. Še enkrat tedaj: v miru!"

Komaj je izgovoril te besede in ga izpustil iz rok, ko Boštjana nekdo od zadaj zgrabi s silno močjo. Bil je Evrota (Fulvijeve stari služabnik, a samo na videz služabnik; noben ni vedel ravno kaj je, ampak je bil njegov stric ali nekaj takega), kateremu Fulvij ni prikrival nobene reči in mu je tudi povedal, da se bo to jutro sešel z Korvinom. Ker mu je pa že črna sužnja Afra (Fabiolina sužnja) pripovedovala o malopridnežu in nesramnežu Korvinu, bal se je kake zvižaje za Fulvija in zato natihoma lezel za njim. Ko vidi, kako Boštjan njegovega gospodarja drži oklenjenega in misleč, da je to zviti Korvin, se splazi blizu in plane z vso silo kakor medved nanj. Ali Boštjan ni bil kdorsibodi akoravno mu sedaj pomaga tudi Fulvij, ga ne moreta vreči ob tla. "Tako ne gre," misli si Evrota; seže v pas in v njegovi roki se zaleskeče lično jekleno kladvica. Zamahne nad glavo — kar mu nekdo izbije morilno orožje, nevidna roka ga zasuhe z jako silo dva-, trikrat v kolobarju in — v trenutku leži sredi ceste.

"Bojim se, da si reveža zgrabil pretrdo," nagovori Boštjan svojega rešitelja centurija, ki je bil zares orjaške poštave in moči, in je ravno prišel k shodu. (Bil je Kvadrat, krščanski vojak).

"Vsaj zaslužil bi bil."

Ko prideta Fulvij in Evrota do bližnjega ogla, zagledata Korvina, ki pa ni več šantal, ampak je tekel, kolikor so ga nesle noge. Večkrat sta se še sešla Fulvij in Korvin, ali o tem jutru nista nikoli zinila besedice. Vsakemu se je zdelo, da je drugi opravil ravno toliko, kolikor on sam.

(Dalje na strani 32.)

ZAHVALA

Prisrčno se zahvaljujem Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Jožefu za uslišane prošnje v veliki stiski. — Marija Tomec.

PRIPOROČILO V MOLITEV.

Naznanjam žalostno vest iz Crested Butte, Colo., da je nemila smrt ugrabila iz naše srede dobrega moža, ki mu je bilo ime Martin Verzuh. Bil je zvest naročnik in vnet bralec tega lista. Naj bo vsem priporočen v pobožno molitev. Barbara Sadmak.

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje)

STISKE MATERE IN NJENA SRČNOST.

NEMOGOČE bi bilo popisati, kaj je čutila Eliza, ko je hitela iz Tomove kočice z otrokom v naročju daleč proč, ne da bi vedela, kam jo vodi pot.

Hipoma je bila izgnana iz krajev, ki so ji bili ljubi in dragi, bežati je morala od ljudi, ki so jo radi imeli, ž no čutili in ji dobro želeli. Pregnala jo je surova sila in morala je na pot, da bi rešila svoje dete iz krempljev nenasitnega prodajalca duš. Ločiti se je morala od moža in se predati nevarnosti, da morebiti nikoli več ne bo zagledala njegovega dragega obličja. In na vsej poti ji je neprestano pretela nevarnost, da

se ji preganjalci pojavijo tik za petami. Vse to je polnilo njeno srce z neizrečeno bridkostjo, ki bi jo bila gnala v črn obup, da ji ni pogled proti jasnemu nebu dajal vedno novih moči in zaupanja v Boga.

Tudi telesno je morala mnogo trpeti. Hodila je zelo urno in njene dete ni čutilo skoraj nič ponočnega mraza, toda breme na rokah je bilo kmalu preveč za njene moči. Dolgo si ni upala počivati in tudi ne postaviti otroka na noge, da bi sam stopal ob njej. Bala se je, da se bo nežna stvarca prehitro utrudila. Zmrzla tla so škripala pod njenimi nogami in to škripanje ji je plašilo. Veter je od časa do časa razpihal uvelo listje, pa je mislila Eliza, da se že bližajo preganjalci. Luna je zdaj pa zdaj pogledala skozi oblake, pa je bilo Elizi, kakor da je vstal

ob njej sovražen človek. Tako je bila neprestano v nedopovedljivem strahu, ki jo je gnal kakor splašeno srno.

Otrok ji je mirno spal v naročju in ni prav nič slutil, kaj trpi uboga mati, in to največ zavoljo njega. Spanec sicer ni hotel priti kar tako, preveč je bilo raznih novih reči, ki so otroku odganjale zaspanost. Toda ko je mati le prosila, naj otrok molči in skuša zaspati, se je oklenil z obema rokama njenega vratu in kmalu zaspal. Preden se je pa prepustil spancu, se je hotel še enkrat uveriti, če mu res ni treba bedeti.

“Pa če spim, mama, ali me hudobni mož res ne bo dobil v roke?”

“Prav gotovo ne, dragec!”

S tako odločnim in krepkim glasom mu je dala to zatrdilo, kakor da je namesto nje govoril neki glas nad zemljo. Ona je pa začutila v sebi nov pogum in vera v božjo pomoč se je utrdila v njej. Toplo dihanje spečega otroka jo je krepčalo in tako lahko in zaupno je potovala, kakor da nima nič težkega bremena na rokah. Ob zori je imela že daleč za seboj posestvo krutega gospodarja in kmalu potem ji je noga stopila na veliko cesto, ki vodi ob reki Ohio proti mestu Cincinnati.

Ko so ljudje bolj in bolj prihajali od vseh strani na veliko cesto, je Eliza uvidela, da bo morala počasneje stopati, drugače bi jo začeli sumiti, da je na begu. Tudi otroka je spustila na tla in ga vodila za roko. Vmajhnih deležih mu je dajala živeža, ki si ga je bila vzela s seboj. Zdaj pa zdaj je zatočila po gladki cesti okroglo jabolko, ki je deček z vzklikom planil za njim in ga slastno pojedel. Na ta način se je deček le prav malo utrudil in pot se jima je dobro odsedala, pa vendar ni mogel nihče kaj sumiti. Razen tega je bila Eliza dokaj čedno oblečena, čeravno ne po najnovejši modi. Tudi polt ji je bila primeroma zelo svetla, da bi komaj dober poznavalec na prvi pogled mogel razsoditi, če je ameriškega pokoljenja ali ne. Toliko bolj se je belota kože poznala na dečkovem obličju. In končno se je ubežna žena tolažila še z mislijo, da je celo najbližji znanci ne bi mogli kar naravnost obdolžiti bega, ako bi jo slučajno srečali. Najbrž bi vsak mislil, da jo je gospodar poslal po kakšnih opravkih. Zato je brez posebnih skrbi zavila opoldne v gostilno in poklicala jedi. Saj je tudi že minilo celih 24

ur, odkar je imela zadnji topli grižljaj v ustih. Torej je morala narava zahtevati svoj delež. Res se je Eliza čutila silno utrujena in lačna. V gostilni so ji postregli brez vsakega sumničenja in ji verjeli, ko je omenila, da je na poti k znanem.

Ko se je odpočila in okrepčala, je nadaljevala pot in pozno popoldne dospela v neko vas ob reki Ohio. Najprej se je ogledala po brodu, da bi se nemudoma prepeljala čez reko in tako vsaj za ta dan prišla na varno. Toda velika reka je bila še vsa pokrita z ledenimi ploščami in nikjer ni bilo videti ne čolna ne brodarja. Tudi v gostilni, kjer je popraševala po brodarjih, so ji rekli, da bi se sedaj noben splav ne upal na reko.

Eliza se je ob tem pripovedovanju nemalo zbegala. Gostilničarka jo je radovedno vprašala, zakaj mora biti še nočjo preko reke.

“Otroček mi je tako nekam slab in na vsak način moram še nočjo najti zdravnika na oni strani.”

Gostilničarka je imela veliko otrok in je iz lastne skušnje dobro vedela, kaj pomeni za mater otrokova bolezen. Liza se ji je zasmilila in ji skušala dobiti prevoznika. Toda samo toliko se je dalo zvedeti, da nekdo iz bližnje vasi misli prepeljati prazne sode na drugo stran. Toda nihče ni mogel kaj natančnejšega povedati.

Eliza je začela skoraj obupavati nad svojo rešitvijo. Bala se je, da utegnejo zasledovalci končno vendar najti pravo sled za njo, čeravno jih je skušala spočetka ukaniti. Ni vedela, kaj naj stori. Ali naj ostane z otrokom v gostilni, ali naj se kam skrije, čeravno mora ostati na tej strani reke. Toda čemu bi se skrivala, saj utegnejo preganjalci imeti s seboj sledilne pse, ki bi itak zvohali vsako najmanjšo sled za njo.

Tako je minila ura tesne negotovosti in pričelo se je mračiti. Kar zagleda Eliza od daleč svojega zasledovalca, ki je pravkar prijahal v vas v spremstvu dveh Želbijejevih sužnjev. Uboga žena je kar odrevenela. Toda tako neposredna nevarnost ji je hitro vlila novega poguma in novih moči. Ko bi trenil je pograbila otroka in zbežala skozi zadnja vrata naravnost proti reki.

Toda tudi Halej je imel odprte oči. Ze jo je zapazil in se pognal v diru za njo. Kmalu ji je bil prav blizu za petami. Samo dober hip je imel odločiti vso njeno tako negotovo prihod-

nost. Pa prav ta odločilni hip ji je vdihnil misel, da se bo rajši prepustila divjim silam narave, nego se dala ujeti temu človeku in njemu izročiti usodo nedolžnega otroka.

Preden se je dobro zavedela, je že bila z enim samim silnim skokom na ledeni plošči, ki je zaječala pod težo njenega telesa. Še en tak skok in bila je že na drugi plošči. Očitno jo je podpiral sam Bog in dal slepi prirodi ukaz, naj podpira ubogo mater v njenih silnih stiskah. Eliza je sama komaj vedela, kaj počenja, in Halej je ves začuden strmел v bežečo žensko. Ona je pa v neugnanem pogumu skakala dalje od plošče do plošče in res v nekaj minutah dospela na drugo stran reke, kjer je našla vsaj začasno zavetje.

Tam na obali je stal neznanec, ki je tudi z začudenjem opazoval skakajočo senco preko reke. Prihital je na pomoč in z nevarnostjo za lastno življenje pomagal Elizi na suho. Pa ne samo to. Ženska mu je odkritosrčno vse priznala, on jo je pa odvedel k znanцу, o katerem je vedel, da je bil človek dobrega srca.

Za sedaj pa moramo ubogo ženo pustiti v hiši tega moža, kjer jo bomo ob svojem času zopet našli. —

Haleja ni malo jezilo, ko se je predramil iz svojega začudenja, da mu je Eliza tako na lepem ušla. Toda tolažil se je z mislijo, da jo bo lahko našel v sosednji deželi in prijel. Hitra ježa ga je zelo utrudila. Šel je torej v gostilno, da bi se odpočil in premislil, kaj mu je storiti glede Elize. Sreča mu je bila mila, zakaj ravno sta vstopila dva gosta, ki sta mu bila znana kot dobra lovca sužnje. Kot bi trenil, se je stopila njegova slaba volja in novodošla gosta je pozdravil kot stara znanca. Bila sta Tom Lokar in Marks.

Dal je prinesti vina, kolikor ga je miza držala, in začel pripovedovati svojo nezgodo voljnim ušesom omenjenih dveh možakarjev. Ko je zvedel od Lokarja, da so njegovi psi izvrstni sledilci, mu je dal nekaj Elizine obleke, da bi njen vonj pse spravil na pravo sled. Plačal je še bokal pijače in nadaljeval posvetovanje z lovce. Obljubil jima je 50 ameriških dolarjev in ju s tem popolnoma pridobil zase. Segli so si v roke in vsi so bili zadovoljni.

(Dalje)

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Aleksander Urankar.

Marija — opatinja.

Blizu mesta Princethorpe v Angliji je v lepi dobri samostan benediktink. To je prva redovna naselbina, ki je nastala kmalu po reformaciji na Angleškem. Ta samostan nima opatice, pač pa si vsako leto Marijo izvoli za predstojnico.

Še pred smrtjo je pokojni papež snoval.

Med drugimi načrti pokojnega papeža, ki bodo čakali izpolnitve, je bila zasnova nove cerkve v Rimu, ki naj bi bila dograjena do leta 1942. To leto bi morala biti v Rimu svetovna razstava. Na tem razstavišču naj bi se bila zgradila cerkev v čast sv. Petru in Pavlu. Po razstavi bi bili darovali cerkev predmestju Tre Fontane. Cerkev bi bila ogromna stavba, prostorna in za trefontansko predmestje zelo uporabljiva.

V zgled so nam postavljeni.

Na Holandskem je danes po sebi umevno, da nobena katoliška družina ne bere drugega časopisa kot katoliškega. Ob taki podpori tiska lahko brez skrbi izhaja 35 kat. dnevnikov; 64 tedenskih listov in 300 raznih mesečnih in dvomesečnih revij. Krasen uspeh katoliške zavesti.

Nenavaden pogreb.

Menda edinstven pogreb v zgodovini človeštva. Imeli so ga v francoskem mestu Lillu. Pokopavali so pobožnega moža Leona Baskvina. Pogrebne obrede je opravil sam kardinal Lilla Leinart, v pogrebni procesiji je pa korakalo šest katoliških duhovnikov, vsi sinovi pokojnega.

Novo društvo sv. Frančiška.

Nadškof dr. William v Birminghamu na Angleškem je ustanovil društvo sv. Frančiška v po-

moč gobavcem. Predsednik tega društva, župan Jackson, je v svojem poročilu omenjal, da je danes še šest milijonov ljudi, ki jih razjeda strašna bolezen — gobavost. Od teh jih je baje samo v angleškem ozemlju dva milijona.

Franciji se svita.

Zadnje dni se je socijalistična Francija zelo zgražala nad prostaškim obnašanjem španskih komunistov; vodje so pobegnili, rdeče čete so za seboj vse požgale in pomorile, potem pa še tuje države klele, ker jim niso dovolj pomagale uničevati Španijo.

Pa se je zadnjič dvignilo 430 francoskih časnikarjev ter poslalo poziv poslanski zbornici, naj prepove komunistične stranke. V pismu opozarjajo, kolike nevarnosti je komunizem za državo. Povdarjali so tudi, da se je že 18 držav na evropskem kontinentu osvobodilo le s tem, da so razpustili komunistično stranko.

Doslužen novomašnik.

V Strassburghu je ondotni škof posvetil za mašnika očeta enajstih otrok. Žena mu je umrla, trije sinovi so redovniki, dve hčeri ste usmiljenki. Oče je bil uradnik pri nekem industrialnem podjetju in se je vsak večer v prostem času bavil z bogoslovno vedo, dokler ni po dolgih letih stopil v semenišče in to svojo bogoslovno vedo izpopolnil s predpisanimi duhovniškimi študijami. Ko je vse srečno izvršil, je prejel mašniško posvečenje. Pri novi maši sta mu stregla dva sinova-duhovnika.

Znameniti katoliški pisatelj,

Francije, Pierre L'Ermite, ki je tudi našim rojakom znan po dveh povestih — prevodih "Žena z odprtimi očmi", in "Dekle z zaprtimi očmi" — je nedavno slavil petdeseto obletnico mašništva v cerkvi Pariza, ki jo oskrbuje že nad dvajset let.

Ob tej priliki mu je vsa francoska domovina zapela slavospev o njegovih zaslugah za dom in svet. Navzoč je bil pri njegovi proslavi mnogobrojen zbor najodličnejših pisateljev, pevcev in političnih zastopnikov.

Kardinal Verdier mu je nazdravljaj kot odličnemu katoliškemu pisatelju in duhovnemu pastirju brezmejne požrtvovalnosti.

Za ubogo Španijo.

Belgijski katoličani so sklenili popraviti ali nanovo postaviti 80 altarjev v onih krajih Španije, kjer so divjali in rušili cerkve rdeči.

Kedaj bodo Španci zopet postavili vseh 38 semenišč, ki so jih imeli pred to razdiralno revolucijo? Ne enega semenišča nimajo več, vse so rdeči ali razbili ali pa za vojaštvo porabili. Profesorji semenišč, kolikor jih je še živih, so prevzeli dušno pastirstvo po župnijah, ki so izgubile svoje duhovnike.

Prav Napoleonova.

K cesarju Napoleonu, je prišel neki verski reformator s prošnjo, naj ga podpira pri razširjanju nove verske ločine.

Napoleon ga resno pogleda in reče: "Dajte se najprej bičati, s trnjem kronati, nato pa še na križ pribiti; čez tri dni po smrti vstanite iz groba — potem bova pa dalje govorila.

Na to Napoleonovo bi morali pomisliti tudi vsi rojaki v domovini, o katerih slišimo zadnje dni, da se v velikem številu navdušujejo za starokatoliške reformatorje in še celo na svojo cerkev mislijo v Ljubljani.

Ob volitvi papeža.

Ves svet se je oziral v Rim, sovražniki Cerkve in podaniki njeni. Ali je bilo to gledanje le izraz senzacije željnega "firbca", ali je svetu res kaj na tem, da sedi na Petrovem stolu močan in ognjevit predstavnik Jezusovega miru in Jezusove ljubezni? Škoda, da niso tako "rimski" in "papeški", kadar treba slediti nasvetom in naukom Kristusovega vikarja.

"Ti si skala."

Eno smo razumeli ob vsem pisanju o pokojnem in novem papežu, da gleda človeštvo v Petrovem stolu še vedno skalo, na katero je Cerkev zidana, in da hoče videti na tem stolu moža, ki je iz skale vzet: neomajljiv v načelih, trden v svojem prepričanju, moža, ki se ne bo bal ne berlinskega ropotanja ne moskovske gonje

Dobra pridiga.

Pridigal jo je slovenski misijonar oni dan v Chicagi, ko je omenjal blagopokojnega Pija enajstega.

Dejal je: "Stavim, da je premnogo katoli-

čanov šele iz judovskega časopisja zvedelo, kako velikega papeža smo imeli v pokojnem svetem očetu. Na žalost moramo reči, da morajo tudi nas katoličane judje informirati o življenju naših velikih ljudi. — Skrajni čas je, da se malo zanimamo za sv. očeta že med tem, ko živi, ne šele, ko mu Requiem pojo.

Papežev pilov.

O'Brien, letalec, ki je vozil sedanjega sv. Očeta po Ameriki v l. 1936, je podal izjavo, da šele sedaj prav čuti, da je takrat vozil osebo, ki je bila Bogu draga.

Pričuje, da je imel na vsej 4 tisoč miljski vožnji pred seboj izredno lepo vreme, kamorkoli je krenil, na jug, sever, zapad ali vzhod. Da se mu je pa čudno zdelo, ker je imel za seboj premnoge viharje. Kamor se je obrnil, pred seboj je gledal sonce, za seboj pa oblake, ki bi letanje zelo ogrožale. Že tedaj je baje sklenil, da se mora tudi sam še več zanimati za religijo. Danes pravi, da je ta triletni dobri sklep obnovil.

Gliha skup štriha.

Rusija je drugače smrtna sovražnica Nemčije, vsa vesela pa je v svojem časopisju zadnje dni in radostna beleži: "Brezboštvo ima v tem mesecu svojo terno: Nazijci so razlastili avstrijske samostane in pobrali cerkveno premoženje. Tako naša ideja brezboštva naperduje. Čestitamo brezbožnim sosedom!" Gliha skup štriha.

Hitler vrnil cerkvi sv. Nikolaja v New Yorku sloves.

Cerkev, kjer sta bila krščena kardinala Hayes in Mundelein, in kjer so Slovenci časih imeli svojo službo božjo, dokler jih ni Rev. Benigen Snój popeljal v cerkev na osmo, je v zadnjem deceniju skoraj popolnoma doslužila. Vsi farani so se namreč izselili. Vzadnjem času pa je cerkev prišla spet do svojega slovesa po Hitlerjevi zaslugi. Cerkev sv. Nikolaja je namreč prevzela oskrbstvo za izgnance iz Nemčije. Glavni odbor je nastanjen v župnišču in župnik, predsednik tega odbora, Jožef Osterman, je zelo aktiven. Tako živahno je postalo delo krog sv. Nikolaja, da rabijo sedaj kar tri duhovnike, ko so prej komaj enega zaposlili. Tako je Hit-

ler našemu Nikolaju na "zvajte" (slovenska poimemba stare cerkve) dal zopet sloves, ki ga je užival pred sto leti. Cerkev sv. Nikolaja je prva nemška cerkev v Greater New Yorku.

Dušno pastirstvo na Dunaju.

Ni še mrtvo. Ravnokar so razdelili večje župnije na Dunaju na devet novih župnij. Da bi duhovniki lažje prišli v dotiko s katoličani, so razdelili vsa preobsežna področja na manjše župnije.

Verska prostost v Nemčiji?

Vsi škofje morajo svoje pastirske liste predložiti žandarmarijski cenzuri.

Kako škofje razdele pastirske liste, ki udarijo nazijsko gonjo proti katoliški vzgoji? Tolkokrat slišimo, da vseeno to ali ono pismo prodre skozi žandarmarijski kordon cenzure . . . ? Škofje se morajo posluževati najzvičajnejših načinov. Smešnega načina se je poslužil škof, čigar ime ni znano, a Nemeč sam je pripovedoval to zgodbo. Svojega tajnika je moral preobleči v ženina, mu dal njegovo sestro za in sta šla sta od župnišča do župnišča na avtu prosit "oklicev". V resnici sta le razdeljevala pastirsko pismo, ki bi ga bili morali župniki brati prihodnjo nedeljo. Pismo morajo ob takih prilikah zaklepati prav v tabernaklje, da ga žandarmarija ne najde preden ga more župnik prebrati.

Verska svoboda in prostost je v Nemčiji zamčena po ustavi. Svoboda pa taka.

Gorečnost španskega duhovnika.

Zadnje novice o Španiji pripovedujejo tudi o nekem duhovniku, ki je kljub grozotam revolucije in smrti tolikih sobratov vztrajal v rdeči Španiji in bil premnogim umirajočim špancem zadnja duhovna tolažba.

Igral je vlogo raztrganega in ranjenega berača. Nastavljal se je na mesta, kjer je vedel, da bo mogel vršiti svojo pastirsko dolžnost. Še celo tako je bil drzen, da je komuniste in anarhiste v vladni gardi prosjačil vbogajme. Na svojem mestu je vztrajal leto in dan, dokler je nehote zašel v vrsto Francove armade.

Kronika Španije bo gotovo imela mnogo takih zgodeb, ki ne bodo nič zaostajala za martirologijem, mučeniško knjigo prvega krščanstva.

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje)

DEVICE.

ŽE med prvimi kristjani so si krščanske device velikokrat svojega Zveličarja izvolile za svojega ženina ter storile obljubo vednega devišтва, kar se je slovesno zgodilo v cerkvi pred škofom, navadno na veliko-nočno nedeljo.

Tako slovesno obljubo je Cerkev sprejela le od starejših devic, mlajše so naredile le navadno obljubo vpričo svojih staršev in iz njihovih rok v znamenje prejele črno obleko. Če je pretila nevarnost in preganjanje, odjenjala je Cerkev za nekaj let ter še mlajšim devicam (menda od 12. leta naprej) privolila, da se s sveto obljubo zedinijo s svojim Gospodom.

Neža si je že v mladih letih izvolila ta sveti stan, in ker je ravno nastopilo polajšanje zavoljo bližnje nevarnosti, se je brž oglasila za slovesno obljubo, kar so ji tudi radi privolili zavoljo njenega čistega in modrega obnašanja. Pridružila se ji je še druga tovarišica — uboga sužnja Sira.

Precej od prvega pogovora, ki ga je imela Neža s Siro, jo je začela ljubiti in kmalu ju je vezalo sveto prijateljstvo, katero je raslo še bolj, ko se je tudi od drugih prepričala, kako blago dušo ima Sira in da si je za namen svoje službe pri Fabioli postavila njeno izpreobrnitev, katero prizadevanje je tudi lepo napredovalo zavoljo božje milosti in njenega umnega ravnanja.

Ker se je Sira kot služabnica Fabijeve, Neža pa kot sorodnica po njegovi smrti, črno oblekla, sta kaj lahko prikrili pred Fabiolo in pred drugimi, kar sta bili namenjeni storiti. Tudi Siri so uslišali prošnjo, česar pa ni nikomur povedala, razen nekaj dni pred srečno uro svoji slepi prijateljici.

“Glej, glej,” ji reče ubožica skoraj nejevoljna, “vse dobro hočeš prihraniti sama zase. Ali je to lepo in usmiljeno?”

“Nikar se ne huduj, drago dete. Prav po-

trebno je bilo, da sem prikrivala to reč.”

“Seveda; zato tudi menda zraven ne bom smela biti?”

“O, to pač!”

“Povej mi torej, kako boš oblečena in kaj imaš že pripravljenega za to slovesnost?”

Sira ji je popisala vse potrebno — obleko, tančico, venec . . .

“Oj, kako bo to lepo,” reče slepa sirotica. “Kako se je pa treba obnašati?”

Sužnja se je čudila, da je danes njena prijateljica tako radovedna, in ji je ob kratkem popisala vso slovesnost.

“Še nekaj te moram vprašati: Kdaj in kje se bo vse to godilo? Če smem priti zraven, moram tudi vedeti kam.”

Sira ji pove, da tretji dan na vse zgodaj v cerkvi dobrega Pastirja. “Nisem te še videla tako radovedne, kaj neki to pomeni? Glej, da ne postaneš preveč posvetna.”

“Nič ti ne povem. Če imate drugi svoje skrivnosti, zakaj bi še jaz katere ne imela?”

Sira se je smejala Ceciliji, ker se je tako nejevoljno delala, zakaj dobro je poznala nedolžno in ponižno njeno srce. Ko se prav ljubeznivo poslovila, gre Cecilija k pobožni Lucini, katera je slepo deklico imela kaj rada, se ji vrže v naročje in jame milo, milo jokati. Lucina jo tolaži, boža, izprašuje, prikima — in kakor bi odrezal, je slepa deklica potolažena, tiha in mirna. Veselja žarečega obličja je zapustila Lucino in šla v Nežino hišo, kjer je stanoval duhovnik Dionizij. Na kolena se vrže pred njega in tako milo nekaj prosi, da ji stari duhovnik do solz ganjen pritrdi in jo razveseli. Kaj je neki pomenilo vse to?

Napočil je veseli dan. Še pred dnevom so obhajali kristjani slovesno božjo službo in potem se je razšla množica ljudstva. Le tisti so ostali, kateri so se imeli udeležiti slovesnosti ali so bili naprošeni za priče. Lucina in njen sin, že postarni Nežini starši in Boštjan. Zgodnji jutranji mrak so razsvetljevale lepo dišeče sveče na oltarju in mila svetloba dragocenih srebrnih in zlatih svetilnic. Oltarju nasproti je sedel na stolu sv. Petra, katerega še sedaj hranijo v Vatikanu, prečastitljivi papež s škofovsko palico v roki in krono na glavi in obdajali so ga služabniki, častitljivi kakor on. Iz daljne temine so doneli mili glasi kakor angeljsko petje in se strinjali v cerkveno pesem.

Sedaj se pokaže par za parom že posvečenih devic, vse v črni obleki. Spremljajo jih duhovniki in diakoni, katerim je bila skrb izročena zanje. Sredi med njimi se odlikujeta dve v svetli beli obleki — Neža in Sira. Device so se vstopile v vrsto na desno in levo oltarja, novinki pa sta pokleknili pred oltarjem k nogam sv. očeta. Vprašani, kaj želita, sta odgovorili, da hočeta biti sprejeti med device in njih dolžnosti spolnjevati. Že takrat so začele neveste Kristusove skupaj živeti, enako kakor dandanašnji po samostanih, vendar jih je veliko ostalo kar doma, najbolj zavoljo preganjanja; shajale so se pa večkrat v cerkvah k posebnemu pouku in vajam in tam so imele tudi svoj določeni prostor.

Sv. oče je nagovoril novinki, razloživši jima imenitnost stanu, katerega sta si izvolili, ki ju že tukaj na zemlji dela enaki angelom, ki se ne more in ne ženijo, enaki tudi sv. Devici Mariji, in njemu, ki ju bo pridružil tistim v nebesih, ki hodijo za božjim Jagnjetom, kamorkoli gre.

Po kratkem nagovoru je bilo izpraševanje novink in potem je papež blagoslovil in jima podal oblačila njih stanu in zraven govoril molitve, ki so bile današnjim ob takih priložnostih skoraj enake. Vsaki ob strani sta stali dve družici in ju oblačili. Položili sta slednjič ovenčani glavi na oltar, v znamenje, da se popolnoma darujeta Bogu. Las jima pa niso odstrigli, to je bilo tačas le na jutro v navadi.

Vse je bilo že pri kraju. Neža je klečala pred oltarjem, zamaknjena kakor večkrat, in strmo gledala predse kakor na kako ji drago reč. Sira pa je globoko zamišljena v največji ponižnosti molila in hvalila Boga, da je njo, revno stvar, storil vredne tolike časti. Kar se začne za njima nekaj gibati. Vprašanje papeževo: "Kaj želiš, draga hči?" je prebudilo v molitvi vtopljeni. Preden pogledata nazaj, ju prime nekdo vsako za eno roko in obema dobro znani glas govori: "Sveti Oče, jaz želim biti sprejeta med device in neveste Kristusove, ki mi je edina ljubezen na zemlji, in sicer pod varstvom teh-le dveh že Gospodu zaročenih deklic."

Kdo bo popisal, kako sta osupnili Neža in Sira, ko zaslišata glas — slepe Cecilije. Saj smo zvedeli, kako je tožila in prosila pri dobrotljivi Lucini, da ji je pripravila vsega potrebnega, duhovnik Dionizij pa ji je izprosil to milost pri pa-

pežu. Ker je želela Nežo in Siro za družici, je prišla šele na vrsto, ko sta ti dve že bili naredili oblubo.

Vse je že bilo opravljeno, le venca še ni bilo. Vprašam, če ni prinesla venca s seboj, boječe izvleče izpod obleke korno, spletene iz gole trnjeve veje, rekoč: "Cvetlic nimam za svojega ženina, saj tudi On ni nosil cvetlic. Jaz sem revna deklica in zato mi ne bo zameril, če ga prosim, da me venča z vencem, kakršnega je On nosil. Tudi naznanjajo cvetlice kreposti, čednosti. Moje revno srce pa še ni rodilo nič drugega ko to-le trnje." Sira in Neža sta segli po svojih vencih, pa papež je mignil in s trnjevo krono je šla Cecilija izpred oltarja.

NOMENTANSKO STANOVANJE.

Iz Rima po nomentanski cesti proti vzhodu grede pride popotnik kmalu do lepe ravnice, kjer stoji cerkev sv. Neže. Ravno tukaj je stalo Nežino podeželsko poslopje in tu sem so se namenile tri novoposvečene device, da bi v tiho-ti in veselju preživele srečni dan, posebno ker jim znabiti ni več dosti mirnih odmenjenih.

Bil je lep zimski dan. Vendar je bilo nebo jasno ko ribje oko in solnce topol. Samo sneg na Apeninah in gola vinska trta so oznanjali zimski čas. Po vrtu je stopala Neža, poletavali so golobčki okrog nje in jemali iz njene roke hrano. Nobeden ji pa ni bil tako podložen, kakor stari zvesti čuvaj na verigi, mogočni Molos. Če je bil priklenjen, se mu ni smel razen dveh ali treh služabnikov nihče približati, tako je rohnel. Ko je pa zagledal Nežo, se je vlegel na tla, mahal s kodrastim repom in cvilil in prosil, da so ga odklenili. Sedaj pa je bil krotek kakor ovca, vedno je stopal za Nežo in če se je vsedla, legel je k njenim nogam in gledal jo v oči, neizrečeno vesel, če ga je z mehko roko malo potrepljala po mogočni glavi.

Medtem je prišla Fabiola, ki je danes prvič po očetovi smrti šla od doma, in sicer najprej k Neži, da jo obišče in se ji zahvali za sočutje v žalosti. Ka pa na vrtu zagleda tri posrečne deklice polne veselja skupaj sedeti, jih ni hotela motiti, tudi zato ne, ker bi rada dobila Nežo samo. Torej krene na drugo stran, preden so jo še zagledale, vendar se skoro nehote vpraša: Zakaj bi neki ti ne mogla biti tako vesela in srečna, kaj te neki loči od njih?

Skoraj ravno takrat kakor Fabiola je še nekdo drug šel iz mesta, da bi obiskal Nežo, samo da z drugačnim namenom. Fulvij nikdar ni mogel pozabiti Fabijevih besed, da si je s svojim sladkim, mikavnim obnašanjem in s svojim lišpom Nežico popolnoma pridobil. Vendar je še odlašal s svojim snubljenjem, nekaj zato, da minejo dnevi žalovanja po Fabiju, nekaj pa, ker se je bal in ogibal hiše, v kateri je tako grdo nalletel ali pravzaprav bil pahnjen iz nje. Ko je pa slišal, da je šla Nežica sama brez staršev in služabnikov na deželo, si je mislil: "Sedaj-le je najlepša priložnost, sedaj-le je treba poskusiti." Ko pride do hiše, ga vratar ni precej pustil noter, ker je pa le silil in silil, da ima nekaj važnega govoriti z njo, je smel vstopiti. Sonce je že zahajalo. Neža je sedela sama na lepem prostorčku in pletla venec iz zimskih cvetic, kakršnih sta ravno šli po vrtu nabirat prijateljici. Pred njo je ležal stari pošteni čuvaj, ki je počasi vzdignil glavo in zarenčal, ko je čutil priti nekoga. Devica pogleda od dela in vidi Fulvija sicer spoštljivo se bližati, pa vendar bolj pogumno kakor navadno, kakor bi bil že gotov svojega opravila.

"Gospodična Neža," nagovori jo, "jaz sem prišel, da vas vnovič zagotovim svojega najsrčnejšega spoštovanja do vas; boljšega dne bi si ne bil mogel izbrati, zakaj lepšega in bolj prijaznega nam tudi poletno sonce ne da."

"Zares," je rekla Neža spominjam se slovesnosti od zjutraj, "lep in prijazen je bil ta dan zame. Lepšega mi ni še v mojem življenju prineslo sonce — le enega samega lepšega mi še lahko prinese."

Fulvij je bil jako vesel. Mislil je, da veljajo te besede njemu, in zato prav sladko odgovori: "Kaj ne, vi mislite dan vaše poroke s tistim, ki si bo pridobil vaše srce."

"To se je res že zgodilo, in to je srečni dan zame. On je položil venec na mojo glavo in vtisnil znamenje obličju mojemu, da ne bom spoznala nobenega drugega razen Njega." (To vse in naslednje so res njene besede, kakor se bere v oficiju sv. Neže.)

"Kdo je ta presrečni? Doslej sem mislil in upal, da imam tudi jaz prostorček v vaših mislih in znabiti tudi v vašem srcu."

Kar nič bojzljiva in plašna ga je z nedolžnim in bistrim očesom gledala naravnost v obraz, da je kar pobesil oči, in rekla: "Med in

mleko sem sprejela iz Njegovih ust in Njegova kri je ozaljšala moja lica."

"Meša se ji," je mislil Fulvij in gledal, kako je žarečega obraza in bistrega, navdušenega očesa gledala na nekoga, samo nji vidnega. Ko se kmalu zdrami, sklene Fulvij še dalje poskušati svojo srečo.

"Gospodična, vi se norčujete iz človeka, ki vas resnično občuduje in ljubi. Saj mi je povedal prav zanesljiv človek, ki je bil prijatelj vam in meni, katerega pa sedaj ni več med nami, da ste mi dobri in da bi ne bili nasproti, če bi vas snubil. To tedaj storim v vsi resnobi — zdi se vam morda prenaglo, nepričakovano, ne tako kakor je navada. Pa moje lubeče srce mi ne da čakati."

"Proč od mene, ti mrtvaška hrana! Moje srce je že oddano drugemu. Njemu hočem vedno ostati zvesta, le Njemu se vsa darujem. Če ljubim Njega, ostanem čista, če se Njemu zaročim, ostanem devica."

Fulvij se e bil ob svojih zadnjih besedah pred Nežo spustil na kolena. Ko pa zasliši te besede in vidi, da se je popolnoma zmotil, plane razkačen kvišku, rekoč: "Ni dosti, da me zame-tujejo, še privabijo me sem, da me osramote in mi povedo v obraz, da je že neki drugi pred menoj bil tukaj. — Je pa že tisti Boštjan —"

"Kdo ste, da se predrznete zaničevaje imenovati ime možaka poštenjaka in krepostnega junaka," zadoni razkačen glas za Fulvijem.

Ta se naglo obrne in stal je pred — Fabiolo, ki je po vrtu se izprehaje sedaj pristopila, misleč, da najde Nežo samo, in je tako slišala zadnje besede pogovora. Fulvij je bil osupnjen in ni vedel prvi trenotek odgovoriti. (Dalje.)

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

I haven't much to say about our little town, but I can say we had a beautiful Easter Sunday. This is the first time we ever had a High Mass here. Seven of us girls sang for the Mass. We also had Benediction after Mass. The altar was beautiful and the church was filled with people—which is very unusual for Panama.

Some of you might wonder why I am writing this. You can be more thankful that you have a parish Church and not a Mission Church and can go to church more often.

I hope the Easter rabbit was good to all the Juniors. We seven girls that sang in the choir each received a big chocolate egg with our names on them from our organist.

I am sending in the contest. Best wishes to all.

Your friend,

Josephine Ancel (Panama, Ill.)

Dear Juniors' Friend,

I'm sorry I didn't write sooner but I had loads of school work to do. Then also, our basketball team won the tournament and regional games. They went to St. Paul to try to win the state title but they lost in the first game. I HAD to listen to the games over the radio and also saw one. The latter is some excuse, isn't it. Well, that's enough for excuses.

I want to write very much to some one many miles away and often was going to ask you if you could get me a correspondent. But I thought probably you'd think it foolish. I am 13 years old—will be 14 in August and am in the eighth grade. I didn't enter this month's contest because of the same excuses given above. I'll try to get the next contest in and anyhow it's too late for this month.

Well, space will soon be lacking, so I think I'll ring off the scribbling. My mother said that I was "lena" for not writing sooner. I suppose you agree with her. (And how!) I'll try not to let it happen again.

Your friend,

Angela Marolt (Gilbert, Minn.)

Dear Father,

Thank you for the missal. I had one for a year and it was getting so dirty, that this one arrived just in time. I could hardly believe that I had won. But there was my letter in the "Winners' Column." Strange things have happened and will continue to happen (I hope).

The day that the Ave Maria arrived, I received a letter from my Pen Pal, Katherine Novak. She also was a winner. Congratulations! Kate!

I was wondering, whether I still have time to send

in the ans. to the contest. Although it's too late, well, I at least tried.

"A winner never quits" and "A quitter never wins!"

Your Junior Friend,

Josephine Lekan (Cleveland)

P. S. The articles of Bishop Barga are very interesting to read.

Dear Father,

This is my second letter to the Ave. Maria. I will tell a little more about my travels. It was Monday, July 4th, 1933, when we were leaving for America from our little village of Predgrad na Dolenskem. We took a coach and rode to Kocevje, a city inhabited by Slovenes. At the railroad station we took a train and rode through the beautiful countryside of Slovenia. Passing by villages, old castles and farms we soon reached Ljubljana. This city was started by the Roman Emperor Augustus Caesar, 34 years before Christ was born. It is called the Cathedral City because of its many beautiful Churches and old Palaces. Ljubljana also has an Opera house and a University. We stayed at the Hotel of Kajfes. The owner of the hotel knows my grandmother well. We then went shopping through the streets of Ljubljana and bought many things. We also bought holy books and rosaries and got them blessed in the Franciscan Church.

We were in the city during the time of the "Sokolski Slet" which is like a fair—like in N. Y. The Sokals were started by the Yugoslavian boy-king, Peter II while he was yet a prince. The Sokals did much acting. We also saw Sokol-girls walking across ropes from one house to another and dancing on ropes and turning and jumping. It made you so scared. I also heard much music. My favorite march is Rodesky. The latter was a Croatian who was in the Austrian Army when it chased out the Turks and captured Trentino off Italy. He is the world's best loved musician. Johann Strauss wrote a March after Rodesky. We also saw Ljubljana Grad—a very old castle on a Mount in Ljubljana.

Julian Sustarič (Brooklyn)

P. S. On March 13th, Father Alexander and Father Edward came to visit us. Father Alexander is a Missionary Priest and Father Edward is the Pastor of the Slovenian Church in N. Y. City. I thank them very much and may God bless them both!

Dear Rev. Father,

This is the 2nd time I am writing to the Juniors' Corner and I enjoy reading it very much. The last time I did not write very much and so I have decided to write a little more this time.

I am in the 3rd year in high school. I go to the Girls' High School in San Francisco, the only public

girls school in this city and it is the largest public girls school in California.

It seems as if all the J. F. from the eastern states are writing about the snow they are having. Now let me tell you something about the weather in San Francisco. Last Sunday my mother drove us out to the beach to spend the afternoon, and believe it or not—people were swimming in the ocean. So you see, while you are having fun in the snow, we are having our fun on our beaches. I have never seen snow, but some day I wish to take a trip to the snowy states.

The pastor of our Church passed away (Father Turk). So on Easter Sunday we did not have any Slovenian services. I guess we will have to wait awhile before we will have a Slovenian priest again.

Your friend,
Mary Gersich (San Francisco)
P. S. I am also sending in the ans. to the contest for this month.

Dear Father,

This is the first time I am writing to the A. M. I am twelve years old and I go to the H. Saviour School. We are going to graduate in May and everyone is hardly waiting for that day.

We ended a mission April 2nd which was held in our parish. A Servite priest from Portland, Oregon gave the mission. His name is Rev. Clarence Brissette. Enclosed are my answers for the April Contest.

I remain, your new junior friend,

Eva Culum (Butte, Mont.)

Dear Father,

This is the first time I am writing to the A. M. My mother gets this wonderful magazine every month and I enjoy it very much. I am a pupil of the eighth grade and go to Follansbee High School. We do not have a Catholic school for my age in Follansbee, so I have to go to the public school.

Your new Friend,

Mary J. Persina (Follansbee, W. Va.)

Dear Juniors,

Well, hello again! It is so good to write to you again. I have joined the contest this month. It is fun to work it out. Maybe I will win. I have a joke to tell you: A man was dreaming that he was eating a chicken dinner. When he awoke, his mattress was gone. I haven't more to tell you now, but I shall tell you more in my next letter.

A friend,
Velma Ferk (Lemont, Ill.)

Dear Father,

My birthday was on March first. My father's birthday falls on the same day also. Our exams are over and were quite easy. I was the only one to get a perfect paper in the room in geography. I also was the only one to get an A in English. However, it was not all perfect because I got second best in Hygiene.

One thing that I usually tell my mother: I wish someone that I know would write to the Ave. Maria. I have been wondering where my letter is that I wrote in December. (Did you find the letter, Lillian?)

As I have nothing important to write I'll stop with best wishes to you.

Your little friend,

Lillian Adamic (Burton, Ohio)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to the A. M. I am in the fourth grade. I go to St. Ann's School. My teacher's name is Sr. M. Cyril. I thank you for the beautiful post card you sent me. I hope you and all the Juniors' Friends have a Happy Easter.

Yours truly,

Barbara Gerdeen (Pitts, Pa.)

(J.F. Thank you Barby, we did have a nice Easter).

Dear Father,

It has been some time that I have written last, but I'll write a nice letter to make you happy. You know, we children are kept busy in school so that leaves little time in which to write to you. I'll write a little more about Mother's Day.

"Mother, dear Mother; I wish you were a little girl and I was your mother dear. I'd leave you do everything as you please, even have another piece of cake and wear your nicest dress and wouldn't mind. I'd even leave you go with Mary to the Catholic Church and wouldn't say No! These are the things I'd leave you do and whatever else you wanted: if I was your mother and you were my little girl—but that can never be." I am as God has made me and you are as God made you. So I wish you, Mother and all the Mothers a happy Mother's Day.

Your friend,

Frank Kokal (Universal, Pa.)

Dear Juniors' Friend,

This is my first letter to the Juniors' Corner. I go to Holy Family School and am in the 8th grade. My teacher's name is Sr. M. Lavoslava. I like her very much.

I am an altar boy. I like to serve mass. Our pastor's name is Father Daniel. Below you will find my answers for the contest.

Yours truly,

William Kalich (Kansas City)

Dear Rev. Father,

This is my first letter to the A. M. I go to St. Joseph's School. I am in the eighth grade and am thirteen years old. My teacher's name is Sr. M. Olga. I enjoy reading the Juniors' Corner. Enclosed are my answers to the Contest.

Your new friend,

Vida Papesh (Joliet)

Dear Rev. Father,

Again I pick up my pencil to write to the Juniors' Corner. I haven't written for quite a while. I did receive your card which was after the four day snow blizzard that we had. Boy, did we have the snow! The weather is now getting nicer and the snow has melted away.

I have tried working out the April Contest, hoping that I may win. I can speak Slovenian and now I am trying to read and write. After I get started I will write my letter in Slovenian to "Naš Striček." I guess I have to close now, so Easter greetings to all.

Mary Koshir (Mellen, Wis.)

Dear Juniors' Friend,

This is the first letter I am writing to you. I like to go to school. I am in the 7th grade. The subjects that I like best are Religion, Spelling, Arithmetic and

Reading. I like Religion because it teaches us about God. Arithmetic is a very useful subject. A few weeks ago we had our examination. I don't think I failed in any subject. I am going to write a little poem. (J.F. Because Valentine's Day is long past, the poem will not be printed now; perhaps in the Almanac. If there will be enough poems sent in, we'll have a special poem section in the next Almanac).

Your friend,

Mary Crnecki (Sheboygan)

Dear Juniors' Friend,

Now that our tests are over, I have more time to write to you and tell about them. The easiest tests were Catechism, Geography, Spelling and Grammar. In Catechism there were a few hard questions. But the other three tests mentioned above were easy. At first I was afraid to take them, but anyway—slow but sure, I pulled through.

Last Sunday, the Dramatic Club had a play. They asked, if some of the girls would be there to sing and give an act or two. Only those girls were chosen who had national costumes. We sang three songs. Later, my sister, dressed as a boy and her friend danced to a song called: "You and I and Our Silk Umbrella," while the rest of us sang it.

Your friend,

Mary Skrube (Sheboygan)

Dear Juniors' Friend,

I am beginning to like school more every day. We are having fine weather this winter. I am sending in an original story. I am going to start it right now. It is called "Finding Happiness," on Page 39.

Dear Father,

Here I am saying, "Hello" to you. I'm having a good time at home after school. I go out and play in the yard. It's awful warm around here. It seems like spring already.

It's nice in our school, and easy. I forgot to tell you: I'm 11 years old and am in the 6th grade in St. Stephen's School.

Your's truly,

Rosie Grill (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing so I would like to introduce myself. I am 12 years old and in the seventh grade. I go to St. Mary's School in Collinwood. My teacher's name is Sr. M. Clare. My favorite studies are Arithmetic and History.

I always enjoyed reading the J. C. and decided I would write. I always kept postponing the date till finally I buckled down and here I am writing. I am enclosing the answers to the contest, hoping I will win.

I must say adieu now.

Your new friend,

Anne Pierce (Cleveland)

(J. F. Better to write late than never, Annie).

Dear Father,

I am trying very hard for this month's Contest. Here are the following words. I'm sorry I couldn't find the synonym for hooverize. That is one point off for me. I'll be writing soon.

Yours truly,

Josephone Zajc (Cleve.)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to you. I am a pupil in the sixth grade in St. Vitus School. Our teacher is Sister M. Manette. I enjoy reading the stories very much. My mother enjoys reading the Slovenian Stories. I'll tell you more about myself in the next letter. May God bless you, Father, and all the Junior Friends.

Your new Friend,

Helen Kalister (Cleveland)

Dear Rev. Father,

This is the first letter to the Ave Maria. I am in the sixth grade in St. Stephen's School. We have a nice Sister and I like her. Easter is coming. I hope the Easter Bunny doesn't forget you. I must close now and say Good-bye—God bless you!

Your new Junior Friend,

Wilma Toplak (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is our first letter to the A. M. We are triplets and attend SS. Peter and Paul School. Our teacher's name is Sr. Rita and she is very kind. We are eleven years old and are in the sixth grade. Besides us, there are twin sisters. Their names are Mary and Margaret. Father, we have a cousin who is a priest and his name is Father Raymond. We also have twin cousins who are nuns. Their names are Sr. Bernadette and Sr. Celine. All are at Lemont. We must close now, saying good-bye and God bless you!

Father, if you know them, please say "hello" for us.

Your new friends,

Volk Triplets (Catherine, Elizabeth, Josephine) (Youngstown, O.)

Dear Father,

This is my first letter to the Juniors' Friend. I enjoy reading the Corner very much. I can read a little in Slovenian and I hope to learn how to write. I go to Stowe, a public school. I am twelve years old and in the seventh grade. We have Catechism during school periods, an hour and a half a week. Rev. F. G. Schweiger, our pastor started that, which is very fine. The two very fine sisters that teach us are Sr. Cyril, a Slovenian Sister and Sr. Ermenilda. The name of the church is St. Elizabeth. We have two very fine priests. They are Rev. J. Sholar and Rev. M. Larkin. I now must close. May God bless you Father, and all you Junior Friends.

Sincerely yours,

Elizabeth Blatnik (Duluth, Minn.)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the A. M. I am eleven years old and go to St. Stephen's School. This is also the first time I have entered a contest. Enclosed is the contest.

A new friend,

Mary Nečemer (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

This is my first letter to the A. M. I am 14 years old and in the 8th grade. My teacher is Miss Brunstead. I went to the Mother of God School for five years. Now I go to the Jackson School because I go to the Sight-Saving Class.

We have started a Novena on March 24th in our Church. I am making this Novena for my eye sight. This

is the first time I have entered a contest. Enclosed are my answers to the Easter Contest.

Yours truly,

Angela Hodnik (Waukegan)

Dear Juniors' Friend,

This is the 2nd time I am writing. I like to read the Juniors' Corner. I am always glad when my Aunt Mary gives us the A. M. We give her papers or books in return.

Last semester I was the first in hundreds in our examinations. I lost by one point to another boy. I must thank you for the beautiful card you have sent me. I was in Lemont many times and I always went to the Pilgrim's Home as soon as I was on the grounds.

We had a nice play called "Dr. Kislra Repa." I was the Doktor Kislra Repa. (J. F. And a nice play it was for I did see it).

I am enclosing a little story with the letter.

Your friend,

Wm. Cemazar (Chicago)

(J. F. The story will be in the Almanac).

Dear Juniors' Friend,

As this is my first letter to the Juniors' Corner, I will describe myself. I happen to be 13 years old and in the 8th grade. I go to the Monroe Public School. Playing basketball, baseball, dancing and collecting stamps are my favorite hobbies. I attend St. Theresa's Church every Sunday and our Pastor is Fr. James Killian.

Every month, when the A. M. comes, I try to be the first one to read it. I can't read or write Slovenian, but can speak it slightly. Therefore I only read the Juniors' Corner. My mother kept telling me to write to you, and I finally did.

Hoping you will receive this letter soon, I will close and may God bless you!

Your new Junior Friend,

Veronica Rascan (Stepnye, Conn.)

FLASHES FROM ST. CHRISTINE'S FLASH

The first graders became quite alarmed over the fact that the gold fish received a few drops of rain through the crack of a window. They ran to their teacher saying: "The fish got wet, Sister!" (J. F. Hey fellows! Was it that window that we broke with the ball?)

Edward Posch has strong will power. Ever since he had resolved to be a model boy he's kept it most faithfully. (J. F. Must have been some spanking as a starter, eh Ed!)

Ann Hochevar suffered a severe attack of the "flu" in the beginning of this month. She is getting along nicely and is back in school again. (J. F. Too bad I wasn't there. I'd help Annie pass away the time, playing).

The second graders like to go to school, it seems. For whenever Father walks into the room in the afternoon, they greet him smilingly: "Good morning, Father." Can you beat that! (J. F. Must like their teacher).

Almost two weeks ago after we were rehearsing for the 40 hours Procession, big-eyed tiny Shirley Duplessis ran home to tell mammie to buy her a new white dress for the Big Wedding in Church.

Ronald Andolsek claims he likes his nickname "Pea-

nuts." (Well, good things come in small packages, don't they Ronnie?)

Ha, Ha—Har, Har—Hee, Hee:

"I had to stay after school because of the perseverance, Dad."

"What, how did that happen?"

"I couldn't spell it."

"Sammy, when you divided those seven pieces of candy with your brother, did you give him four?"

"No, Mother. I knew they wouldn't come out even, so I ate one before I began dividing."

"What do you mean by coming to school with your hair in that condition?"

"No comb, miss."

"Use your father's comb."

"No hair, miss!"

"Hobo, did you notice that pile of wood in the yard?"

"Yes'm, I seen it."

"You should mind your grammar. You mean you saw it."

"No'm. You saw me see it, but you ain't seen me saw it."

THE FIRST TIME I COOKED

One evening my father, mother, sister and I were sitting in the living room. We were silent until father broke it saying, "Ill bet you couldn't cook a dinner all by yourself," directing the statement to me.

I thought he was teasing(so I replied, boastingly: "I can cook a dinner as well as anyone else can and I can prove it, too."

Hearing my answer, he added laughingly, "Well, you shall have your trial tomorrow, for mother has to leave on an important business affair."

When I heard that I was sorry I bragged deceitfully. Still pretending I was brave, I slipped away to bed with a heavy heart. The next morning I awoke after having a restless sleep and unwillingly went downstairs. When I entered the kitchen, I saw my father eating his breakfast. "Good morning, dad! Where is ma?"

Father replied that she had really gone away and that I must cook the dinner. I was more repentant now for I know Dad wanted me to cook. Dad said no more, but left the kitchen laughing at me.

After my father had gone, I ate a small breakfast and washed the dishes. Then I began to prepare for dinner. I peeled the potatoes and cooked them. Then I fried some meat and made the lettuce. Finally I prepared some coffee. Everything was ready on the dot. My father walked in and began to eat what was placed before him.

When he had finished, he looked at me and said, "Well, daughter, you've made a good dinner, and I promise never to tease you any more."

I chuckled to myself, remember the words he had said the night before: "Ill bet you couldn't cook dinner all by yourself!"

From St. Christine's Flash—**Sylvia Zakrajsek.**

As a rule a man's a fool.

When it's hot, he wants it cool,

When it's cool, he wants it hot

Always wanting waht is not.

REVENGE IS SWEET—SOMETIMES

Feeling sort of happy, one night, I decided to go to sleep before my brother because I planned to give him a LITTLE, yes, a little scare.

About nine o'clock I heard him ascending the stairs. I stood prepared for my work. The minute he entered the bedroom, I shone a bright flashlight into his eyes. This being very powerful, he shut his eyes. As he was standing on the carpet I gave the carpet a jerk and down he went. He gave a yell and fled downstairs into the kitchen.

Something gave me a hint that he would get square with me. The next morning about six o'clock I put a long string across my bedroom. On the string were attached two cans of water, bells, rattles, etc.

Sure enough he came into my room with some things in his hands, which I think he had to pull a trick on me. I held my breath and shut my eyes, but in a moment I heard a crash and saw my brother lying on the floor, (and if I remember correctly) wet as ever, and the bells were ringing. I laughed so hard that my mother heard me down stairs and came up. Seeing the water on the floor, she commanded, "Since you have planned to wash the floor, tomorrow you will scrub it."

The next day while I was scrubbing, my brother stood there, laughing. All he said was, "Revenge is Sweet . . . sometimes, but not with you."

From S. Christine's Flash—Norman Mlachak.

A LITTLE CANDLE TO MARY

Two poor people, husband and wife, lived in a poor garret which they called home. They often went to bed without supper and breakfast was only some hard bread soaked in water. They did not want to beg and so had slowly sold all of their possessions. One Saturday they had nothing to eat and no money, not even a penny. Both were old and sickly. And the next day, Sunday was still more terrible. For two days they had nothing to eat.

"We must die, Mother," said the old man to his wife. "God has forsaken us."

"Let us ask the Bl. Virgin! She will help us," replied the good old woman. "I have one little candle left. We will light it before her statue; Mary will come to our aid."

A workwoman who lived across the street, had a sick child. She got up in the night to give the little girl something to drink and saw the light in the little window. She knew the poor people and guessed that something must be wrong. Going to their home she saw the old couple kneeling before the statue of the blessed Virgin, gasping for breath from starvation. She went and bought bread and food for them. Kind friends also came to help them out as soon as they heard about their trouble.

That is how Mary helps those who trust in her.

Finding Happiness

Once upon a time in a far off land there was a young and handsome prince named Prince Segrid. He lived with Princess Zarina and all the other nobles in a great Castle. Prince Segrid did not feel happy for he felt that he

had not earned a title. So one night he started on his journey, to nowhere in particular. While on his journey, he heard a chariot race was taking place next week. He entered the chariot race. The winner of the race was entitled to five silver pieces and half of the kingdom. He tried all his might. He won the race and returned to Princess Zarina. For he had won the title: King of Chariot Races.

Helen Grum (Chicago)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

Young Father Baraga was never idle. When he was not busy saving souls, he translated books into Slovenian and wrote others. Among these were his crowning work, a prayer-book called "Pasture for the Soul" (Dušna Paša). This book is popular even today. It has been reprinted at least ten times, and the last edition had eighty-five thousand copies.

In 1829 the Leopoldine Society was organized in Vienna for the purpose of helping Indian and other missions. The news of this society opened the way to a realization of the secret desire of Father Baraga to become a missionary. He received permission to become a Missionary in America but upon the condition that he first be accepted in some American diocese. He wrote to Bishop Kenwick of Cincinnati but received no reply. He began to doubt whether God wanted him to become a missionary. Thinking that the letter might have been lost, he wrote again. Soon the answer came to start at once for America because priests were scarce.

One Sunday after the regular afternoon service, he gave a brief farewell address. The people were grieved; many wept. As he left church, they followed him and some kissed his cloak. The next day he boarded a coach that waited to take him away. Unable to control themselves, the parishioners cried out, hanging on the reins of the horses and to the wheels of the coach, and begged him to bless them again in parting. This touching tribute made the pastor angry.

"You brought here new-fangled notions and made debts. Who will pay for that now?"

"You know that my pockets are empty," Father Baraga answered sadly, "but I will gladly leave my overcoat to help pay the debts." This was a new coat that he had bought for the trip to conceal his old, worn clothes underneath.

The mild reproof of the curate incited the people against the pastor, who had to flee for his safety without the overcoat.

After stopping at Ljubljana, the capital of Slovenia, he continued his journey on October 29, aboard a stage bound for Vienna. Upon his arrival in the Austrian capital he was cordially received by the Leopoldine Society. He was given presents and his passage for America, and on December 1, 1930, he sailed from Havre, France, for the New World, where he was to earn for himself undying fame and a place near the throne of his Master.

MOTHER'S DAY

In a very small house there lived a poor family, Father, Mother and three Sons. The oldest boy was hardly fifteen years old. He was learning a trade and everybody liked him.

(Continued next month)

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST,
HIGH SCHOOL DIVISION: ADELE KOSKOSKY OF
LA SALLE, ILLINOIS.

Dear Juniors' Friend,

In answer to your challenge in the April issue of the A. M., I am here to say that LaSalle most certainly is on the map. From now on I shall try my best to remind all of the Juniors that it is there to stay.

I really should have written sooner but I do not write well enough in Slovenian to write to Naš Striček and I did not see many letters from the older Juniors in the Corner. So I did not say "booooo." I can hardly wait until the Ave Marie comes around every month to see who has written to the Juniors' Corner and what kind of contests there are. I especially enjoyed JOSEPHINE LEKAN'S and BERTHA PETKOVSEK'S letter in the last A. M. Here's hoping they write some more interesting letters, and soon. I hope Bertha passed her Regents examinations successfully. (J. F. She must have flunked).

My school work is rather easy, so I do not have to study very hard. This semester I am taking Chemistry, Latin, American Government and United States History besides my music. I know just how Josephine Lekan feels, I am taking Caesar now. (J. F. Good old Caesar, the same old trouble maker! Do you own a "pony"?)

I do not have any good jokes or stories to tell so I'll just say good-bye until next time.

A new Junior Cornerite,

Adele Koskosky (La Salle)

Winer of this month's LETTER CONTEST, GRAMMAR SCHOOL DIVISION: ANN KRSTULICH OF BUTTE, MONTANA.

Dear Juniors' Friend,

You may think it is wrong for me to write to you because my parents do not get the Ave Maria. But I read my grandma's copy. I can hardly wait until it comes. Now that I am sick and cannot go to school I stay down at my grandma's. And tonight I was reading the whole A. M. For you know, I can read and write Slovenian and would like to keep on learning. I wrote to the Juniors' Corner because I wish to join it.

Now I will tell you about myself. I am in the fourth grade and go to the Sacred Heart School. I will be ten years old June the 2nd. My teacher is Sr. M. Julia and is a very, very nice teacher. My brother is in the third grade and his teacher is Sr. M. Margaret. My sister Rosaline will start school next fall.

Our priests are Rev. Father W. P. Joyce and Rev. Father Sheehan. Rev. Father Pirnat is the only Slovenian priest in Butte and is pastor at the H. Saviour parish. He has a mission and I think you would call it a novena to "Our Mother of Seven Sorrows." Grandma and I attended the novena and grandma still does.

As I was writing about school, I made pretty good in my exams. I came in second to very good. I got eleven ones and three twos on my report card (That is how they mark report cards in Montana) and some of the children call me Sister's pet. Last of all, let God pour His grace on Rose Cimperman and let her be

a good Sister. God bless you Father and all your Junior friends.

Sincerely, a new friend,

Anna Marie Krstulich (Butte, Mont.)

WINNERS OF THE EASTER CONTEST: Mary Persina, Follansbee, W. Va.; Christine Adams, Kansas City, Kan.; Anna Ancel, Joliet, Ill.; Mary Koshir, Mellen, Wis.; Mary Ovník, Chicago, Ill.

Dear Juniors,

Old age is slowly creeping up on me. My memory is not what it used to be when I was young. So I ask all the Juniors to pardon me for not wishing all a Happy Easter in the last issue of the A. M. At the same time I wish to thank Vickie Hochevar, Josephine Lekan, Mary Koshir and the Hochevar "girls" and many, many others for their Easter greetings.

I had a nervous breakdown—when so many nice letters and answers for the contest flooded me. Oh, I don't mind at all. I was thrilled to pieces by so much attention. And after Meas . . . I mean Adele Koskosky bawled me out, I had to give two prizes for letters; one prize to those who go to high school and the other for the Juniors that are juniors. And for the contest the judges had to give five prizes to the lucky winners. I'll go broke giving prizes and will have to sell my overcoat—like Father Baraga in to-day's story. Do you like to read about Father Baraga?

All the letters couldn't be printed this month. However, you will soon see your letters in the next issue of the A. M. Lest I forget, Remember your mothers on Mother's Day. And during May try to please the Bl. Mother with some little daily prayers in her honor.

La Salle IS on the Map. Adele put it there last month—with her pen. But there are many towns that are not on the map yet. It's up to the Juniors in those cities and towns to do something about it. How about it? Do you care enough about the home town to put it on the map? We'll soon run an "Honorable Mention" column of the towns and their Juniors and the prizes they have won.

April Showers Bring May Flowers (and many more boy-friends and girl-friends) for

THE JUNIORS FRIEND.

BOOST THE
JUNIOR'S
CORNER

spet samo: Vasisten, vasisten? Potem mu je mati dala grablje in mu pokazala, kaj naj naredi. Potem je šla vsa v skrbeh za njim na senožet in premišljevala, kaj bo vendar z njenim sinom, ki se je tako hitro in tako zelo preveč nemščine navadil. Ampak nesreča nikoli ne miruje, pa tudi takrat ni. Sin je v nerodnosti stopil na grablje, da se je dvignil ročaj in fanta prav pošteno po nosu lopnil. Takrat je pa sin brž spet slovensko znal in krepko zarobantil: Proklete grablje! Lahko si mislimo, kako je bila nesrečna mati potolažena! Nekaj podobnega je tudi z našimi ta naprednimi. Majčkeno so povohali tujo posvetno modrost, pa so že vsi napihnjeni od svoje "znanosti", na naše verske reči pa ne znajo drugega ko: Vasisten, vasisten . . . Kadar jih pa kaka nezgoda po nosu lopne, se pa hitro spet spomnijo in začno po naše: Bog pomagaj, oh, Bog pomagaj . . . O, naj jim le pomaga, saj so zares potrebni.

CECIL, PA. — Piše Barbara Murgel. — Brala sem v Ave Mariji važno stvar, ko ste pisali, kako je s kotoliškimi pogrebi. To je res nekaj, kar je vredno premisleka. Tudi jaz poznam slučaj, da je veliko ljudi od cerkve odpadlo, ko niso hoteli dati pri fari katoliškega pogreba nekemu človeku. Dostikrat je res, da taki, ki v cerkev ne hodijo, samo dražijo duhovnike o priliki kakih pogrebov, potem imajo pa še več govorjenja o teh rečeh. Vsak, ki pozna razmere, mora vedeti, da je s temi rečmi res veliko težav in sitnosti. Jaz to rečem, da naj duhovnik ravna po postavi in mu ni treba nič na ljudi gledati. Naj skrbi, da bo pred Bogom vse prav napravil, potem naj pa ljudje rečejo, kar se jim poljubi. Ljudem je dostikrat nemogoče ustreči, pa naj duhovnik naredi tako ali pa tako. Bog je pa modrejši in njegova pravica presega vse naše misli in želje. Ljudje, ki ne hodijo v cerkev, pa govore vse mogoče reči, božja pravica pa ni tisto, za kar se oni potegujejo.

GILBERT, MINN. — Piše Anton Urih. — Preden nadalje pišem, vse naročnike lepo pozdravljam in voščim vesele velikonočne praznike. Nadalje se spominjam svojih mladih let, ko smo v starem kraju v šolo hodili in šli v šmarničnem mesecu vsak četrtek k sv. maši. Takrat smo peli lepe majniške pesmi, ki jih pa tukaj nikjer ne morem zaslediti. Vsaj eno od tistih najlepših

bi rad videl v tem listu natisnjeno, zato sem jo napisal, kolikor mi je v spominu ostala.

Vrtec zali svetga raja,

o Marija, rožni cvet!

Vir vse gnade ga napaja,

z zlatim plotom je obdan.

In na vrtu Vrtnarica

venček plete rožice.

Bodi pribežališče moje,

stoj vsem grešnikom odprt.

Vrtnarica je Devica,

vrt — Marijino srce.

SV. JAKOB OB SAVI, SLOVENIJA. — Piše Rev. Jože Novak. — Z največjim veseljem sem prejel že par številčk Vašega mesečnika Ave Maria, poprej pa že tudi Koledar, ki mi ga je naročila moja nekdanja pridna učenka Dr. iz Clevelanda. Hvala Bogu, imam še nekaj takih hvaležnih ljudi v Ameriki, ki se me večkrat spominjajo in mi pišejo. V februarški številki piše moj sošolec P. Adolf iz Jeruzalema, da je bil hudo bolan. Hvala Bogu, da je ozdravel. On je v svojem življenju res že veliko prestal, saj je v "Cvetju" tako živo popisal, kaj je vse doživel v času svetovne vojske. Bog ga živi in ohrani še mnogo let! Izmed naših sošolcev jih je umrlo tekom še ne enega leta ravno pet. To so: župniki Škerjanc, švigelj, Koprivec, Smolej in pa škof dr. Gnidovec. O rajnem župniku Smoleju, ki je umrl v Ameriki, je pisano v Ave Maria Koledarju, da je bil posvečen v Celovcu, češ, da so šli vsi ljubljanski bogoslovci v Celovec po potresu 1895. To pa ni točno. Res je, da je šel bogoslovec Smolej, ki je bil doma iz Kranjske Gore, v Celovec nadaljevat študije in jih je tam tudi končal. Drugi smo pa imeli daljše potresne počitnice in se potem vsi vrnili v ljubljansko semenišče, čeprav je bilo poslopje vse s stebri podprto. Toliko v blagohoten popravek. Zdaj pa poseben pozdrav upravniku lista Ave Maria, bratu Akurziju. Dobro se Vas še spominjam, ko ste prihajali iz Novega mesta k nam po kolekturi. Lepo je bilo takrat, pa časi so silno spremenili . . . Najlepši pozdrav tudi vsem mojim predragim belokranjskim rojakom!

DAROVI

Za list Ave Maria in Marija Pomagaj—Po \$7.50: I. Gregorka.—Po \$2. M. Barle.—Po. \$1.—N. N. Eveleth, M. Marolt, F. Hren, M. Pleše, M. Sadar, A. Nemgar. Po 50c—K. Tomsic.

Za lučke pri Mariji Pomagaj—Po \$5.—A. Cukljati, M. Spendal. Po. 4.2.50: K. Ulasich.—Po \$2, F. Mišič, K. L. Susman, M. Blažič.—Po \$1. L. Judnich, C. Skocaj, A. Spendaž F. Hren, A. Jevnik, B. Sedmak, J. Aseg, J. Aseg, J. Bacar, F. Sršen, R. Usnick, M. Stermole, J. Sustersich, J. Fugina, M. Pogačar, L. Dolinšek, F. Korenčič, M. Selak, M. Slanovich, J. Blažič (J. Zgajnar, M. Bluth.—Po 75c: N. N. Chisholm.—Po 50c: N. N. Eveleth.—Po 20c: M. Šilc.

Apostolat sv. Franciška—Po \$10: F. Gaber, J. Pugel, N. N. Steelton, A. Hren, U. Rakar, K. Ulasich, P. Kogovšek.

Za sv. maše—Po \$45: R. Marold.—Po. \$10 Re. D. Gnidica, J. Jernejčič, F. Gorup, M. Kogovšek, (Mrs. J. Pulman, bila zadnjič pomota) — Po. \$6: F. Gerčar. — Po \$5: J. Kocjan, M. Jamnik, N. N. Hauston.—Po \$4: Sis. Leonora.—Po \$2: J. Kacin, L. Judnich, Mrs. Kučič, M. Kavčič, A. Buh, N. N. Chisholm.—Po \$1: B. Sedmak, M. Ahlin, S. Brolih, J. Jerman, N. N. Joliet, N. N. Minn, Mrs. Berus, Mrs. Šubel, M. Kos, Fam. Kasič, A. Skenda, M. Mrak, R. Sheruga, M. Pleše, M. Stermole, M. Knaus, J. Sustersich, N. Segina, Mrs. Peterka, T. Balkovec, K. Pristopec, Mrs. Forjan, Mrs. Toleni, K. Zagar, M. Uršič.